

2025
DUBEN-ČERVEN

Sv. 101, č.2
Sobotní biblické úkoly
Pro dospělé

2. ČÁST

Evangelium podle Jana

Dobrý Pastýř něžně vodí a ochraňuje stádo pod
Svou péčí.

Sv. 101, č. 2

Sobotní biblické úkoly

Evangelium podle Jana

2. ČÁST

2025
DUBEN-ČERVEN

1. Ježíš, chléb života.	7
2. Krize v Galilei.	12
3. Ježíš ve Svátek Stánků.	17
4. Nikdo nemluvil jako tento člověk.	22
5. „Aniž já tebe odsuzuji“.	28
6. Ježíš, Světlo světa.	33
7. Světlo odmítnuto – nebo odraženo?.	38
8. Ježíš a Abraham.	43
9. Ježíš a slepý muž.	49
10. Tváří v tvář duchovní slepotě.	55
11. Ježíš, ten Dobrý Pastýř.	60
12. Ježíš a Lazar.	65
13. Vzkříšení i život.	70

Sobotní biblické úkoly jsou denním studijním programem, založeným pouze na Bibli a Duchu proroctví bez dalších komentářů. Citáty mají co nejstručněji poskytnout výstižné, přímé myšlenky. [Text v hranatých závorkách] je v některých případech dodatečně přidán k zajištění jasnosti, správného kontextu a plynulého čtení. Velice se doporučuje další studium ve zdrojových materiálech.

Sobotní biblické úkoly (USPS 005–118), sv. 101, č. 2, duben–červen 2025. Čtvrtletně vydává Oddělení Sobotní školy Generální konference Reformního hnutí adventistů sedmého dne. Copyright © 2025, tiskne a rozšiřuje Reformation Herald Publishing Association, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019–5048, U.S.A. Periodické poštovné hrazeno v Roanoke, Virginia 24022–9993..

Předmluva

Sepsání evangelia podle Jana je datováno později než ostatní tři evangelia (nazývaná Synoptická Evangelia), ale stále ještě v 1. století. V 19. století se kritici Bible snažili popřít, že ono bylo napsáno před rokem 150 n. l., čímž se pokoušeli zpochybnit skutečnost, že autorem byl apoštol Jan. Kritici také tvrdili, že ono odráží Gnostickou filozofii, a proto nemohlo být napsáno dříve, než se Gnosticismus stal vážnou hrozbou pro víru. (Gnosticismus byl filozofický a náboženský systém rané sekty, která tvrdila, že klíčem ke spáse je spíše poznání než víra.) Takovéto zkreslené obvinění bylo již dávno vyvráceno.

Naopak, vnější důkazy svědčí o existenci čtvrtého evangelia a o vysoké účtě, které se těšilo již v roce 115 n. l. Jedním z takových důkazů byl objev malého útržku papýru, který obsahoval několik veršů Jana (kapitola 16, verše 31–33, 37, 38), známého jako Rylandsův Papyrus a běžně označovaného jako P52, který byl paleograficky datován kolem roku 125 n. l. Tento fragment, nalezený v Egyptě na počátku 2. století, je považován za hmatatelný důkaz raného a rozšířeného šíření čtvrtého evangelia. Slavný novozákonní učenec Adolph Deissmann tvrdí:

„Množství hypotéz o pozdním původu Evangelia podle Jana rychle uvadá jako skleníkové rostliny. V papýru Rylandském máme jistý dokumentární důkaz, že Evangelium podle Jana nejen existovalo v první polovině 2. století, ale že jeho kopie se již dostaly do Egypta. Původ Evangelia je proto třeba vrátit do mnohem dřívějších časů.“ — *Deutsche Allgemeine Zeitung*, Dec. 3, 1935.

Janův spis sloužil nejen konkrétnímu účelu mezi prvními Křesťany; přinášel duchovní vedení, pomoc a povzbuzení následovníkům Kristovým za nejrůznějších okolností po celé věky.

Pán „má světlo, které je pro nás nové, a přitom je to vzácné staré světlo, které má vyzařovat ze Slova pravdy. Máme jen záblesky paprsků světla, které k nám teprve má přijít. Nevyužíváme naplno světla, které nám Pán již dal, a proto se nám nedaří přijmout zesílené světlo; nechodíme ve světle, které je na nás již uvrženo.

„Nazýváme se lidmi ostríhajícími příkázání, ale nechápeme nesmírnou šíři dalekosáhlých zásad zákona Božího; nerozumíme jeho posvátnému charakteru. Mnozí, kteří se prohlašují za učitele pravdy, nemají žádnou skutečnou představu o tom, co činí při vyučování zákonu Božímu, protože nemají živé poznání Pána Ježíše Krista.“ — *Selected Messages*, bk. 1, pp. 401, 402.

Kéž nám pokračující studium tohoto Evangelia pomůže lépe poznat Ježíše!

Oddělení Sobotní Školy Generální Konference

NA REKONSTRUKCI CÍRKEVNÍ BUDOVY V PROCHOROVCE, RUSKO

Rusko je rozlohou největší země na světě, rozkládá se na ploše 6 612 073,2 čtverečních mil (17 125 191 km²) a žije zde 147 000 000 obyvatel. Toto rozlehlé území obývají lidé z více než 180 národností, kteří se zase hlásí k různým náboženským vyznáním. Nejvýznamnější je Ruské Pravoslavné (41,1 %), následované dalšími Křesťanskými vyznáními (6,3 %), Islámem (6,5 %), Novopohany a Tengristy (1,2 %), Buddhismem (1,2 %), nepraktikujícími věřícími (25,2 %), Ateisty (13 %), přičemž zbytek nevyznává žádné náboženství.

Od počátku Reformního hnutí ASD se zde poselství věčného evangelia šířilo za velmi obtížných okolností. Mnozí věřící museli vytrpět kruté pronásledování – a někteří svědčili pro ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele za cenu svého života.

Na konci 90. let 20. století se jeden Biblický pracovník se svou manželkou přestěhovali do centrální oblasti Ruska, aby tam vykonávali misionářskou práci. Výsledkem jejich úsilí a modliteb bylo zorganizování skupiny věřících. Neměli však místo pro shromáždění a bohoslužbu. Konečně v roce 2006 našli malý dům na pozemku v Prochorovce, městském správním centru Prochorovského okresu v Bělgorodské oblasti – zemědělské oblasti produkující obilí, cukrovou řepu, slunečnice a ovoce podél řeky Psjol jihovýchodně od města Kursk, kde se nacházejí rozsáhlá ložiska železa.

Jasně jsme viděli ruku Boží při práci, když On zázračně odstranil mnoho překážek a požehnal koupi tohoto domu. Dílo v této oblasti stále rostlo a netrvalo dlouho a dům se stal příliš malým, aby se do něj vešli všichni ctitelé Boží. Před několika lety jsme od úřadů obdrželi povolení k výstavbě nových prostor a začali jsme stavět modlitebnu. Bratři přinesli dary a tvrdě pracovali, ale k dokončení tohoto projektu potřebujeme štědrou pomoc lidí z celého světa, kteří milují Pána. Dokončení tohoto projektu poskytne příležitost k dalšímu rozvoji díla Evangelia v sousedních regionech jako majáku světla při šíření posledního poselství spásy. Kéž Pán žehná každému, jehož srdce je připraveno pomáhat úspěchu přítomné pravdy v této oblasti světa!

Vaši bratři z církve v Prochorovce a Ruské Unii

Ježíš, chléb života

„Ježíš pak řekl jim: Ját jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniti nikdy“ (Jan 6:35).

Doporučená četba: *Thoughts From the Mount of Blessing*, pp. 18–21.

„Jíme Kristovo tělo . . . když se Jej vírou držíme jako svého Spasitele.“
— *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 5, p. 1135.

1. CTIŽÁDOSTIVÁ HORLIVOST

Ne 30. 03.

a. Jaké přesvědčení se po zázraku chlebů zmocnilo mnoha lidí? Jan 6:14. Co byli horliví učinit? Jan 6:15 (první část).

Jan 6:14. *Ti pak lidé, uzřevše ten div, kterýž učinil Ježíš, pravili: Tento jest jistě prorok, kterýž měl přijíti na svět.*

Jan 6:15 (první část). *Tedy Ježíš věda, že by měli přijíti a chytiti jej, aby ho učinili králem, . . .*

„Po celý den se přesvědčení zesilovalo. Tento vrcholný skutek je ujištěním, že dlouho očekávaný Osvoboditel je uprostřed nich. Naděje lidu stoupají stále výš a výš. Tento je Ten, který učiní Judsko pozemským rájem, zemí oplývající mlékem a medem. On může uspokojit každé přání. On může zlomit moc nenáviděných Římanů. On může vysvobodit Judu a Jeruzalém. On může uzdravit vojáky, kteří jsou zraněni v bitvě. On může zásobovat potravinami celé armády. On si může podmanit národy a dát Izraeli dlouho vytoužené panství.

„Ve svém nadšení je lid připraven Jej ihned korunovat za krále. Vidí, že On se vůbec nesnaží přitáhnout pozornost nebo si zajistit čest pro Sebe. V tomto se podstatně liší od kněží a předních mužů, a ti se obávají, že nikdy nebude prosazovat Svůj nárok na Davidův trůn. Radíce se spolu, dohodnou se, že se Jej zmocní násilím a prohlásí Jej za krále Izraelského. Učedníci se spojují s davem a vyhlašují Davidův trůn právoplatným dědictvím svého Mistra. Říkají, že je to Kristova skromnost, která Jej vede k tomu, že odmítá takovou poctu. Necht' lid vyvyšuje svého Vysvoboditele. Necht' jsou arogantní kněží a přední mužové nuceni ctít Toho, který přichází oděn autoritou Boží.“ — *The Desire of Ages*, pp. 377, 378.

a. Co Ježíš udělal, aby zabránil zástupu a učedníkům v uskutečnění jejich plánů dosadit Jej na pozemský trůn? Jan 6:15.

Jan 6:15. Tedy Ježíš věda, že by měli přijít a chytit jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný.

„[Učedníci a zástup] se horlivě připravují uskutečnit svůj záměr; Ježíš však vidí, co se chystá, a chápe, co oni nemohou pochopit, jaký by byl následek takového hnutí. Již nyní kněží a přední mužové usilují o Jeho život. Obviňují Jej, že od nich odvádí lid. Snahu dosadit Jej na trůn by následovaly násilnosti a vzpoura, a dílo duchovního království by bylo zmařeno. Hnutí musí být neprodleně zastaveno. Ježíš povolává Svě učedníky a přikazuje jim, aby nastoupili na loď a vrátili se ihned do Kafarnaum, zanechávající Jej zde, aby propustil lid.

„Nikdy předtím se nějaký příkaz od Krista nezdál tak nemožným ke splnění. Učedníci dlouho byli doufali v lidové hnutí, které by Jej dosadilo na trůn; nemohli snést pomýšlení, že by všechno toto nadšení mělo přijít nazmar. Zástupy, které se shromažďovaly k slavení Velikonoc, byly dychtivé vidět nového proroka. Jeho následovníkům se to zdálo jako jedinečná příležitost dosadit svého milovaného Mistra na trůn Izraelský. V zápalu této nové ctižádosti bylo pro ně těžké odejít sami a zanechat Ježíše samotného na tomto pustém břehu. Protestovali proti tomuto opatření; Ježíš však nyní mluvil s autoritou, kterou vůči nim nikdy předtím nepoužil. Poznali, že další odpor z jejich strany by byl marný, a mlčky se obrátili k moři.“ — *The Desire of Ages*, p. 378.

b. Co učinil zástup den po zázraku? Jan 6:22–25.

Jan 6:22–25. Nazejtří zástup, kterýž byl za mořem, viděv, že jiné lodičky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili učedníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s učedníky svými na loď, ale sami učedníci jeho byli se plavili, 23. (Jiné pak lodí byly připlouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdež byli jedli chléb, když díky učinil Pán), 24. Když tedy uzzel zástup, že Ježíše tu není, ani učedníků jeho, vstoupili i oni na loď, a přijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše. 25. A nalezše ho za mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel?

„Zpráva o zázraku s chleby se roznesla široko daleko, a velmi brzy ráno následujícího dne se lidé hrnuli do Betsaidy, aby viděli Ježíše. Přicházeli ve velkém počtu, po zemi i po moři. Ti, kdož Jej byli opustili předchozí noci, se vrátili, očekávající, že Jej tam ještě najdou; neboť tam nebyla žádná loď, na níž by mohl přeplout na druhou stranu. Jejich hledání však bylo marné, a mnozí se odebrali do Kafarnaum, stále Jej hledající.

„Mezitím On dorazil do Genezaretu po nepřítomnosti pouhého jednoho dne. Jakmile se rozkřiklo, že přistál, lidé, běžící po vší krajině té, počali na ložcích nositi nemocné, kdežkoli uslyšeli o něm, že by byl.“ (Marek 6:55.)“ — *The Desire of Ages*, pp. 383, 384.

a. Jaké upřímné, a přitom uvědomělé poselství dal Ježíš zástupům? Jan 6:26, 27.

Jan 6:26, 27. Odpověděl jim Ježíš a řekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne proto že jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste. 27. Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo tohoť potvrdil Bůh Otec.

„Ježíš neuspokojil jejich zvědavost. Smutně řekl: ‚Hledáte Mne, ne proto že jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste.‘ Nehledali Jej z nějaké hodnotné pohnutky; ale protože byli nasyceni chleby, doufali, že se jim ještě dostane časného prospěchu, když se k Němu přimknou. Spasitel jim přikázal: ‚Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému.‘ Neusilujte jen o hmotný prospěch. Necht’ není hlavní snahou starat se o život, který je nyní, ale hledejte duchovní pokrm, totiž onu moudrost, která přetrvává k věčnému životu.“ — *The Desire of Ages*, p. 384.

b. Jakou otázku položili Židé Ježíšovi ohledně díla Božího? Jan 6:28. Vysvětlete odpověď, kterou Pán dal. Jan 6:29.

Jan 6:28. Tedy řekli jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží?

Jan 6:29. Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totoť jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.

„Na okamžik byl zájem posluchačů probuzen. Volali: ‚Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží?‘ Konali mnohé a obtížné skutky, aby se mohli doporučit Bohu; a byli připraveni slyšet o každém novém obřadu, kterým by si mohli zajistit větší zásluhy. Jejich otázka zněla: Co máme dělat, abychom si zasloužili nebe? Jakou cenu musíme zaplatit, abychom mohli získat život, který má přijít?

„Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totoť jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož On poslal.‘ Cenou nebes je Ježíš. Cesta do nebe vede skrze víru v ‚Beránka Božího, kterýž snímá hříchy světa.‘ (Jan 1:29).“ — *The Desire of Ages*, p. 385.

„Pokání je odvrácení se od vlastního já ke Kristu; a když přijmeme Krista tak, aby v nás skrze víru mohl žít Svůj život, budeme projevovat dobré skutky.“ — *Thoughts From the Mount of Blessing*, p. 87.

„Kéž Pán pomůže Svému lidu, aby si uvědomili, že je třeba konat vážné dílo. . . . Doma, v církvi i ve světě mají konat dílo Kristovo. Nejsou ponecháni, aby pracovali sami. Andělé jsou jejich pomocníky. A Kristus je jejich pomocníkem.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 18.

4. CHLÉB NEBESKÝ**St 2. 4.****a. Jaké znamení Židé chtěli a o jaké historické skutečnosti se zmínili? Jan 6:30, 31. Co Ježíš řekl o chlebu z nebe? Jan 6:32, 33.**

Jan 6:30, 31. I řekli jemu: Jakéž pak ty znamení činiš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš? 31. Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno

jest: Chléb s nebe dal jim jísti.

Jan 6:32, 33. *Tedy řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý. 33. Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe, a dává život světu.*

„Židé ctili Mojžíše jako dárce manny, připisující chválu nástroji, a ztrácejíce ze zřetele Toho, jímž bylo dílo uskutečňováno. Jejich otcové reptali proti Mojžíšovi a pochybovali a popírali jeho Božské poslání. Nyní v témže duchu děti zavrhlly Toho, který jim samým nesl poselství Boží. Tedy řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe.‘ Dárce manny stál uprostřed nich. Byl to sám Kristus, kdo vedl Hebrejské pouští a denně je sytil chlebem z nebe. Onen pokrm byl předobrazem skutečného chleba z nebe. Životodárný Duch, který proudí z nekonečné plnosti Boží, je pravou manou.“ — *The Desire of Ages*, pp. 385, 386.

b. Majíce své mysli upřeny pouze na přirozený, hmotný chléb, jakou žádost vznesli – a co jim Pán vysvětlil? Jan 6:34–36.

Jan 6:34–36. *I řekl jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky. 35. Ježíš pak řekl jim: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniiti nikdy. 36. Ale pověděl jsem vám, anobřž viděli jste mne, a nevěříte.*

„Figura, kterou Kristus použil, byla Židům důvěrně známá. Mojžíš, vnuknutí Ducha Svatého, řekl: ‚Ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším tím, což vychází z úst Hospodinových.‘ A prorok Jeremiáš napsal: ‚Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého.‘ (Deuteronomium 8:3; Jeremiáš 15:16.) Sami rabíni měli rčení, že jíst chléb znamená ve svém duchovním významu studovat zákon a konat dobré skutky; a často se říkalo, že při příchodu Mesiáše bude nasycen celý Izrael. Učení proroků objasnilo hluboké duchovní poučení v zázraku chlebě. Toto poučení se Kristus snažil sdělit Svým posluchačům v synagoze. Kdyby byli rozuměli Písmu, rozuměli by Jeho slovům, když řekl: ‚Já jsem ten chléb života.‘ Toliko den předtím byl velký zástup, když byl zesláblý a unavený, nasycen chlebem, který On byl dal. Jako z tohoto chleba obdrželi tělesnou sílu a občerstvení, tak od Krista mohli obdržet duchovní sílu k věčnému životu.“ — *The Desire of Ages*, p. 386.

5. VZKŘÍŠENÍ A VĚČNÝ ŽIVOT

Čt 3. 4.

a. Která dvě úzce související zaslíbení jsou dána těm, kdož se ztotožňují s Kristem – a jak to přináší naději každému hříšníkov? Jan 6:37–40.

Jan 6:37–40. *Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven. 38. Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal. 39. Tatot’ jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych ničeho toho, což mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednější*

den. 40. *A tatoť jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A jáť jej vzkřísím v den nejpolešnějši.*

„Všichni, kdož Jej přijmou ve víře, řekl [Ježíš], budou mít věčný život. Ani jeden nemůže být ztracen.“ — *The Desire of Ages*, p. 387.

„Nenaslouchejte našeptávání nepřitele, abyste se vyhýbali Kristu, dokud se nepolepšíte; dokud nebudete dost dobří, abyste přišli k Bohu. Budete-li čekat do té doby, nepřijdete nikdy. Když Satan poukazuje na vaše zmazaná roucha, opakujte zaslíbení Ježíšovo: ‚Toho, kdož ke Mně přijde, nevyvrhu ven.‘ (Jan 6:37.) Řekněte nepříteli, že krev Ježíše Krista očišťuje od veškerého hříchu. Osvojte si Davidovu modlitbu: ‚Vyčist’ mne yzopem, a očištěn budu, umej mne, a nad sněh bělejší budu.‘ (Žalm 51,9.)

„Vstaň a jdi k svému Otci. On ti vyjde vstříc zdaleka. Uděláš-li k němu i jediný krok v pokání, On pospíší, aby tě objal ve Svě náruči nekonečné lásky. Jeho ucho je otevřeno pro volání zkroušené duše. Jemu je známo úplně první vztažení srdce po Bohu. Nikdy se nepronáší modlitba, jakkoli zadržávající, nikdy se neprolije slza, jakkoli skrytá, nikdy se nepěstuje upřímná touha po Bohu, jakkoli slabá, aby jí Duch Boží nevyšel vstříc. Ještě dříve, než je modlitba vyřčena nebo než je vyjádřena touha srdce, milost od Krista vychází vstříc milosti, která působí na lidskou duši.“ — *Christ’s Object Lessons*, pp. 205, 206.

b. Co reptali nevěřící Židé a jaké zaslíbení Ježíš opakoval těm, kdož v Něj věřili? Jan 6:41–51.

Jan 6:41–51. *I reptali Židé na něho, že řekl: Já jsem chléb ten, kterýž jsem s nebe sstoupil. 42. A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn Jozefův, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí tento: S nebe jsem sstoupil? 43. Tedy odpověděl Ježíš a řekl jim: Nerepčete vespolek. 44. Žádný nemůž přijíti ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl by jej; a jáť jej vzkřísím v den nejpolešnějši. 45. Psáno jest v prorocích: A budou všickni učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť ke mně. 46. Ne že by kdo viděl Otce, jedině ten, kterýž jest od Boha, tenť viděl Otce. 47. Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný. 48. Jáť jsem ten chléb života. 49. Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. 50. Totoť jest chléb ten s nebe sstoupující. Kdož by koli jej jedl, neumřet. 51. Jáť jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 4. 4.

- 1. Co měli Kristovi učedníci v plánu udělat po zázraku s chleby?**
- 2. Popište hlavní zájem zástupu následujícího Ježíše.**
- 3. Vysvětlete Ježíšova slova v Jan 6:29.**
- 4. Jakou ilustraci použil Kristus, aby znázornil zdroj duchovního života?**
- 5. Jak Židovští vůdcové projeví své předsudky proti Kristovi?**

Krize v Galilei

„Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pít krve jeho, nemáte života v sobě“ (Jan 6:53).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 5, pp. 573–580.

„Jediná živoucí víra je ta víra, která přijímá a osvojuje si pravdu, dokud se nestane součástí bytosti a hybnou silou života a jednání.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 576.

1. ŽIVOT V TĚLE A KRVÍ KRISTOVĚ

Ne 6. 4.

a. Jaký účinek měla Kristova slova na náboženské vůdce? Jan 6:52. Co On vysvětlil ohledně Svého těla a Svě krve? Jan 6:53–55.

Jan 6:52. Tedy hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může nám dáti tělo jísti?

Jan 6:53–55. I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pít krve jeho, nemáte života v sobě. 54. Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den. 55. Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj.

„Rabíni rozzlobeně zvolali: ‚Kterak tento může nám dáti tělo jísti?‘ Předstírali, že rozumějí jeho slovům ve stejném doslovném smyslu, jako to činil Nikodém, když se ptal: ‚Kterak můž člověk naroditi se, starý jsa?‘ (Jan 3:4.) Oni do jisté míry chápali mínění Ježíšovo, ale nebyli ochotni to uznat. Doufali, že nesprávným výkladem Jeho slov vyvolají zaujetí lidu proti Němu.“ — *The Desire of Ages*, p. 389.

b. Co to vlastně znamená jíst tělo a pít krev Syna Božího? Jan 6:56, 57; 1 Jan 3:24; 5:12.

Jan 6:56, 57. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. 57. Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.

1 Jan 3:24. Nebo kdož ostríhá přikázání jeho, v němť zůstává, a on také v něm. A po tomť poznáváme, že zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

1 Jan 5:12. Kdožť má Syna, máť život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.

„Jíst tělo a pít krev Kristovu znamená přijmout Jej jako osobního Spasitele, věřice, že odpouští naše hříchy a že jsme v Něm doplnění. Patřením na Jeho lásku, přebýváním v ní, jejím nasáváním, se máme stát účastníky Jeho přirozenosti. Čím je pokrm pro tělo, tím musí být Kristus pro duši.“ — *The Desire of Ages*, p. 389.

a. Jakým dalším vysvětlením Ježíš objasnil význam Svých slov? Jan 6:63.

Jan 6:63. Duch jest, kterýž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.

„Pokrm nám nemůže prospět, pokud ho nejíme, pokud se nestane součástí naší bytosti. Tak i Kristus pro nás nemá žádnou cenu, pokud Jej neznáme jako osobního Spasitele. Teoretické poznání nám nebude k žádnému dobru. Musíme se Jím sytit, přijímat Jej do srdce, aby se Jeho život stal naším životem. Jeho láska, Jeho milost, musí být vstřebána.“ — *The Desire of Ages*, p. 389.

„Život Kristův, který dává život světu, je v Jeho slově. Bylo to Jeho slovo, jímž Ježíš uzdravoval nemocné a vyháněl démony; Svým slovem uklidnil moře a vzkřísil mrtvé; a lidé vydávali svědectví, že Jeho slovo má moc. Mluvil slovo Boží, jako byl mluvil skrze všechny proroky a učitele Starého Zákona. Celá Bible je zjevením Krista, a Spasitel si přál upevnit víru Svých následovníků na slově. Až bude jeho viditelná přítomnost odňata, musí být slovo jejich zdrojem moci. Stejně jako jejich Mistr měli žít, každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ (Matouš 4:4.)

„Jako je náš tělesný život udržován jídlem, tak je náš duchovní život udržován slovem Božím. A každá duše má přijímat život z Božího slova sama pro sebe. Jako musíme jíst sami pro sebe, abychom mohli přijímat výživu, tak musíme přijímat slovo sami pro sebe. Nemáme je získávat pouze prostřednictvím myslí někoho jiného. Měli bychom pečlivě studovat Bibli, prosíce Boha o pomoc Ducha Svatého, abychom mohli porozumět Jeho slovu. Měli bychom vzít jeden verš a soustředit svou mysl na úkol zjistit myšlenku, kterou Bůh do onoho verše pro nás vložil. Měli bychom se tou myšlenkou zabývat tak dlouho, dokud se nám nestane vlastní, a my poznáme, co praví Hospodin.“ — *The Desire of Ages*, p. 390.

b. Jak tuto zkušenost popisuje prorok Jeremiáš? Jeremiáš 15:16.

Jeremiáš 15:16. Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupů.

„Vezmeme-li Boha za Jeho slovo, uvidíme Jeho spasení. . . . Musíme přijímat slovo Boží. Musíme jíst slovo, žít slovo; je to tělo a krev Syna Božího. Musíme jíst Jeho tělo a pít Jeho krev – vírou přijímat Jeho duchovní vlastnosti.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 51, 52.

a. Jakou krizi vyvolala Kristova slova mezi Jeho vlastními učedníky – a jak je toto varováním pro nás dnes? Jan 6:60, 61, 65, 66.

Jan 6:60, 61, 65, 66. Tedy mnozí z učedníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdát jest tato řeč. Kdo ji může slyšeti? 61. Ale věda Ježíš sám v sobě, že by proto reptali učedníci jeho, řekl jim: To vás uráží? . . . 65. I pravil: Protož jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by jemu bylo dáno od Otce mého. 66. A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.

„Zkouška byla příliš veliká. Nadšení těch, kteří se byli snažili zmocnit se Jej násilím a učinit Jej králem, ochladlo. Prohlásili, že jim tato řeč v synagoze otevřela oči. Nyní byli rozčarováni. V jejich myslích byla Jeho slova přímým přiznáním, že On není Mesiášem a že ze spojení s Ním se nemá dosáhnout žádné pozemské odměny. Uvíтали Jeho moc působit zázraky; dychtili po osvobození od nemocí a utrpení; ale nesympatizovali by s Jeho sebeobětavým životem. Nestarali se o tajemné duchovní království, o kterém mluvil. Ti neupřímní, ti sobečtí, kteří Jej byli hledali, již po Něm netoužili. Nechce-li věnovat Svou moc a vliv tomu, aby získal jejich osvobození od Římanů, nechtějí s Ním mít nic do činění.

„Slovy pravdy byly plevy oddělovány od pšenice. Protože byli příliš ješitní a samospravedliví, než aby přijali pokárání, příliš milující svět, než aby přijímali život v pokoře, odvrátili se mnozí od Ježíše. Mnozí stále činí totéž. Duše jsou dnes zkoušeny, stejně jako byli zkoušeni ti učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když je pravda vnesena do srdce, oni vidí, že jejich životy nejsou v souladu s vůlí Boží. Vidí potřebu úplné změny v sobě; nejsou však ochotni ujmout se sebezapírající práce. Proto se hněvají, když jsou odhaleny jejich hříchy. Odcházejí uraženi, stejně jako učedníci opustili Ježíše, reptající: ‚Tvrdát jest tato řeč. Kdo ji může slyšeti?‘“ — *The Desire of Ages*, pp. 391, 392.

b. Poté, co Jej ti učedníci byli opustili, na co se Kristus zeptal dvanácti? Jan 6:67. Jak dnes můžeme napodobit Petrovu moudrou odpověď? Jan 6:68, 69.

Jan 6:67. Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odjíti?

Jan 6:68, 69. I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš. 69. A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.

„Skrz dobrou a špatnou zprávu, skrz temnotu, skrz všechno nepřátelství činitelů Satanových, Slunce Spravedlnosti klidně svítí dál, vyhledává zlo, potlačuje hřích a oživuje ducha pokorných a kajících. ‚Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš.‘“ — *Testimonies to Ministers*, p. 285.

a. Co můžeme obecně říci o těch, kteří se odvracejí od Krista? 1 Jan 2:19. Jaký zklamávající postoj zaujali nespokojení učedníci?

1 Jan 2:19. Z násť vyšli, ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, byliť by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjevení byli, že nejsou všickni z nás.

„Když se tito nespokojení učedníci odvrátili od Krista, ovládl je jiný duch. Neviděli nic přitažlivého v Něm, kterého kdysi byli shledali tak zajímavým. Vyhledávali Jeho nepřátele, neboť byli v souladu s jejich duchem a dílem. Nesprávně vykládali Jeho slova, falšovali Jeho výroky a zpochybňovali Jeho pohnutky. Udržovali svůj běh tím, že shromažďovali každý předmět, který by mohl být obrácen proti Němu; a těmito falešnými zprávami bylo podněcováno takové rozhořčení, že Jeho život byl v ohrožení.“ — *The Desire of Ages*, pp. 392, 393.

b. Co se stane s tělesně smýšlejícími posluchači? Římanům 16:17, 18.

Římanům 16:17, 18. Prosímť pak vás, bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterémuž jste vy se naučili, a varujte se jich. 18. Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a lahodnými řeči a pochlebenstvím svodí srdce prostých.

„Chvála a lichotka by byly příjemné . . . ale pravda není vítána; nemohou ji slyšet. Když zástupy následují, a zástupy jsou nasyceny, a jsou slyšet vítězné výkřiky, jejich hlasy jsou hlasité ve chvále; ale když zkoumání Božího Ducha odhalí jejich hřích, a přikáže jim, aby ho opustili, obracejí se zády k pravdě, a již nechodí s Ježíšem.“ — *The Desire of Ages*, p. 392.

c. Kromě těch, kteří opustili Ježíše, kdo ještě se vnitřně spojil s Jeho nepřáteli – a jak se tato polovičatá věrnost projevila? Jan 6:70, 71.

Jan 6:70, 71. Odpověděl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest. 71. A to řekl o Jidášovi Šimona Iškariotského; nebo ten jej měl zraditi, byv jeden ze dvanácti.

„Kristova řeč v synagoze ohledně chleba života byla bodem obratu v historii Jidášově. . . . Viděl, že Kristus nabízí spíše duchovní než světské dobro. Považoval se za prozíravého a myslel si, že vidí, že Ježíš nebude mít žádnou pocu, a že nebude moci udělit žádné vysoké postavení svým následovníkům. Rozhodl se, že se s Kristem nespojí tak těsně, aby se nemohl odtrhnout. Bude si dávat pozor. A dával si pozor.

„Od té doby vyjadřoval pochybnosti, které mátl učedníky. Zaváděl spory a matoucí názory, opakoval argumenty prosazované zákonníky a Farizeji proti Kristovým tvrzením. Všechny malé i velké potíže a nesnáze, těžkosti a zdánlivé překážky pokroku evangelia vykládal Jidáš jako důkazy proti jeho pravdivosti.“ — *The Desire of Ages*, p. 719.

a. Popište povahový rys, který přijal Jidáš. Jan 12:4–6; Přísloví 3:32.

Jan 12:4–6. Tedy řekl jeden z učedníků jeho, Jidáš Šimona Iškariotského, kterýž jej měl zraditi: 5. Proč tato masť není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým? 6. To pak řekl, ne že by měl péči o chudé, ale že zloděj byl, a měšec měl, a to, což do něho kladeno bylo, nosil.

Přísloví 3:32. Nebo ohavností jest Hospodinu převrácenec, ale s upřímymi tajemství jeho.

„[Jidáš] uváděl texty Písma, které neměly žádnou souvislost s pravdami, které Kristus předkládal. Tyto texty, oddělené od své souvislosti, máty učedníky a zvětšovaly malomyslnost, která na ně ustavičně doléhala. Přitom to všechno činil Jidáš takovým způsobem, aby to vypadalo, že je svědomitý.“
— *The Desire of Ages*, p. 719.

b. Jaké zaslíbení se často potvrzuje v naší náboženské zkušenosti – i v takových případech, jako je tato krize v Galilei? Římanům 8:28.

Římanům 8:28. Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podlé uložení jeho povolání jsou.

„Když Ježíš předložil prověřující pravdu, která způsobila, že se tolik Jeho učedníků obrátilo zpět, věděl, jaký bude následek Jeho slov; ale musel naplnit záměr milosti. Předvídal, že v hodině pokušení bude každý z jeho milovaných učedníků těžce zkoušen. Jeho agónie v Getsemany, Jeho zrazení a ukřižování, bude pro ně tou nejtěžší zkouškou. Kdyby nebyla dána žádná předchozí zkouška, byli by s nimi spojeni mnozí, kteří byli vedeni jen sobeckými pohnutkami. Když byl jejich Pán odsouzen v soudní síni; když zástup, který Jej byl vítal jako svého krále, na Něj syčel a spílal Mu; když posměšný dav volal: ‚Ukřižuj Ho!‘ – když jejich světské ctižádosti byly zklamány, tito sobečtí lidé by tím, že se zřekli své věrnosti Ježíši, přivodili učedníkům hořký, srdcervoucí zármutek, kromě jejich zármutku a zklamání ze zkázy jejich nejvroucnějších nadějí. V oné hodině temnoty mohl příklad těch, kteří se od Něho odvrátili, strhnout s sebou ostatní. Ale Ježíš způsobil tuto krizi, zatímco svou osobní přítomností mohl ještě posílit víru Svých pravých následovníků.“ — *The Desire of Ages*, p. 394.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

- 1. Jak máme „jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev“?**
- 2. Co to znamená vzhlížet k Ježíši?**
- 3. Proč byli někteří Kristovými slovy uraženi?**
- 4. Co udělali potom – a v čem je to varováním pro nás?**
- 5. Popište duchovní stav Jidáše po tomto, a jeho účinek.**

Ježíš ve Svátek Stánků

„I divili se velmi učení jeho, nebo mocná byla řeč jeho“ (Lukáš 4:32).

Doporučená četba: *Thoughts From the Mount of Blessing*, pp. 31–35.

„Ježíš znal potřeby duše. Okázalost, bohatství a pocta nemohou uspokojit srdce. ‚Žízni-li kdo, pojď ke Mně.‘ Bohatí, chudí, vysocí, nízcí, jsou jednoduše vítáni. On zaslubuje, že uleví obtíženému myslí, utěší zarmoucené a dá naději sklíčeným.“ — *The Desire of Ages*, p. 454.

1. DOMÁCÍ ŽIVOT JEŽÍŠŮV

Ne 13. 4.

a. Jakému vážnému problému Ježíš čelil ve Svém vlastním domově? Jan 7:5.

Jan 7:5. Nebo ani bratři jeho nevěřili v něho.

„Ve velmi raném věku začal Ježíš jednat sám za Sebe při formování Své povahy, a ani úcta a láska ke Svým rodičům Jej nemohly odvrátit od poslušnosti vůči Božímu slovu. ‚Psáno jest‘ byl Jeho důvod pro každý čin, který se lišil od rodinných zvyklostí. Vliv rabínů však učinil Jeho život trpkým. Již ve Svém mládí se musel naučit tvrdé lekci mlčení a trpělivé vytrvalosti.

„Jeho bratři, jak byli synové Jozefovi nazýváni, stáli na straně rabínů. Trvali na tom, že tradice se musejí dodržovat, jako by to byly požadavky Boží. Dokonce si lidských příkazů cenili více než slova Božího, a velmi je rozzlobila Ježíšova jasná pronikavost v rozlišování mezi falešným a pravým. Jeho přísnou poslušnost vůči zákonu Božímu odsuzovali jako tvrdošijnost. Byli překvapeni znalostmi a moudrostí, které projevil v odpovědích rabínům. Věděli, že se mu nedostalo poučení od mudrců, přesto museli vidět, že je jejich učitelem. Poznali, že Jeho vzdělání je vyššího druhu než jejich vlastní. Nepoznali však, že má přístup ke stromu života, zdroji poznání, o němž neměli ponětí.“ — *The Desire of Ages*, p. 86.

2. SYNOVÉ JOZEFOVI

Po 14. 4.

a. Jaký podnět Kristovi bratři Jemu učinili v očekávání každoročního Svátku Stánků? Jan 7:3, 4.

Jan 7:3, 4. Tedy řekli jemu bratři jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, ať i učeďníci tvoji vidí skutky tvé, kteréž činíš. 4. Nižádný zajisté v skrytě nic nedělá, kdož chce vidín býti. Protož ty, činiš-li takové věci, zjev se světu.

„[Kristovi] bratři považovali za chybu, že si On odcizil velké a učené muže národa. Cítili, že tito mužové musejí být v právu a že Ježíš se mýlil, když se

postavil do nepřátelství vůči nim. Byli však svědky Jeho bezúhonného života, a přestože nepatřili k Jeho učedníkům, Jeho skutky na ně hluboce zapůsobily. Jeho popularita v Galilei uspokojovala jejich ctižádost; stále doufali, že podá důkaz o Své moci, který by Farizeje přivedl k poznání, že je Tím, co On tvrdí, že je. Co kdyby byl Mesiášem, Knížetem Izraele! Chovali tuto myšlenku s hrdým uspokojením.

„Byli tím tak znepokojeni, že naléhali na Krista, aby šel do Jeruzaléma. ‚Vyjdi odsud,‘ řekli, ‚a jdi do Judstva, ať i učedníci tvoji vidí skutky tvé, kteréž činíš. Nižádný zajisté v skrytě nic nedělá, kdož chce vidín býti. Protož ty, činíš-li takové věci, zjev se světu.‘ To ‚činíš-li‘ vyjadřovalo pochybnost a nevíru. Připisovali Jemu zbabělost a slabost. Kdyby věděl, že je Mesiáš, proč ta podivná zdrženlivost a nečinnost? Kdyby skutečně měl takovou moc, proč nejít směle do Jeruzaléma a neuplatnit své nároky? Proč nekonat v Jeruzalémě úžasné skutky, oznamované o Něm v Galilei? Neschovávej se v odlehlých provinciích, říkali, a nekonej své mocné skutky ve prospěch nevědomých rolníků a rybářů. Ukaž se v hlavním městě, získej podporu kněží a předních mužů a sjednot' národ v zakládání nového království.“ — *The Desire of Ages*, p. 450.

b. Popište problém, kterému tiší vždy čelili. Žalm 86:14.

Žalm 86:14. Ó Bože, povstaliť jsou pyšní proti mně, a rota násilníků hledají bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují.

„Tito Ježíšovi bratři uvažovali ze sobeckých pohnutek, které se tak často vyskytují v srdcích těch, kteří se chtějí vystavovat na odiv. Tento duch byl vládnoucím duchem světa. Byli uraženi, protože Kristus, místo aby usiloval o světský trůn, prohlašoval o sobě, že je chléb života. Byli velmi zklamaní, když Jej tolik Jeho učedníků opustilo. Sami se od něj odvrátili, aby unikli kříži z uznání toho, co zjevovaly Jeho skutky – že je Poslaný od Boha.“ — *The Desire of Ages*, p. 451.

3. SPOR O JEŽÍŠE

Út 15. 4.

a. Jaké protichůdné názory povstávaly o Ježíšovi? Jan 7:11, 12.

Jan 7:11, 12. Židé pak hledali ho v svátek, a pravili: Kde jest onen? 12. A mnoho řečí bylo o něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup.

„Z Jeruzaléma se zpráva o Kristových zázracích rozšířila všude tam, kam byli Židé rozptýleni; a přestože byl po mnoho měsíců nepřítomen na slavnostech, zájem o něho nepolevoval. Mnozí ze všech částí světa přicházeli na Svátek Stánků v naději, že Jej uvidí. Na začátku svátku bylo po něm vznášeno mnoho dotazů. Farizeové a přední mužové vyhlíželi jeho příchod, doufajíce, že se jim naskytne příležitost k Jeho odsouzení. Uzkostlivě se

vyptávali: „Kde jest onen?“ ale nikdo to nevěděl. Myšlenka na Něho byla ve všech myslích na prvním místě. Ze strachu před kněžími a knížaty se nikdo neodvážil uznat Jež za Mesiáše, ale všude se o něm tiše a přitom vážně mluvilo. Mnozí Jež hájili jako toho, kdo byl poslán od Boha, zatímco jiní Jež odsuzovali jako podvodníka lidu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 451, 452.

b. Jak Ježíš umlčel protichůdné názory o sobě? Jan 7:14–18; Lukáš 4:32.

Jan 7:14–18. Když pak již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a učil. 15. I divili se Židé, řkouce: Kterak tento písmo umí, neučiv se? 16. Odpověděl jim Ježíš a řekl: Mé učení není mé, ale toho, kterýž mne poslal. 17. Bude-li kdo chtíti vůli jeho činiti, tent' bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe. 18. Kdoť sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, tent' pravdomluvný jest, a nepravosti v něm není.

Lukáš 4:32. I divili se velmi učení jeho, nebo mocná byla řeč jeho.

„Uprostřed slavnosti, když vzrušení ohledně Něho dosáhlo vrcholu, vešel On do chrámové síně v přítomnosti zástupu. Kvůli Jeho nepřítomnosti na slavnosti bylo na Něj naléháno, aby se neodvážoval svěřit se do moci kněží a předních mužů. Všichni byli překvapeni Jeho přítomností. Všechny hlasy zmlkly. Všichni žasli nad důstojností a odvahou, s jakou se choval uprostřed mocných nepřátel, kteří žíznil po jeho životě.

„Stoje takto Ježíš jako střed přitažlivosti k tomuto obrovskému zástupu, oslovil je tak, jak to nikdo nebyl udělal. Jeho slova ukazovala na znalost zákonů a institucí Izraelských, obětní služby a učení proroků, která daleko převyšovala znalosti kněží a rabínů. Prolomil bariéry formalismu a tradice. Zdálo se, že se před ním rozprostírají výjevy z budoucího života. Jako ten, který patřil na Neviditelného, mluvil o pozemském a nebeském, lidském a Božském, s pozitivní autoritou. Jeho slova byla nanejvýš jasná a přesvědčivá; a opět, stejně jako v Kafarnaum, lid žasl nad Jeho učením; „nebo mocná byla řeč Jeho.“ (Lukáš 4:32.) . . . Všichni se divili Jeho znalosti zákona a prorocství.“ — *The Desire of Ages*, pp. 452, 453.

4. NENÁVIST VŮČI SVATÉMU

St 16. 4.

a. Co Ježíš viděl v rabínech a jakou otázku jim položil? Jan 7:19.

Jan 7:19. Však Mojžíš dal vám zákon, a žádný z vás neplní zákona. Proč mne hledáte zamordovati?

„Ježíš dal rabínům důkaz o Svém Božství tím, že ukázal, že čte v jejich srdcích. Už od uzdravení v Bethesdě plánovali Jeho smrt. Takto sami porušovali zákon, který podle svého tvrzení hájili. „Mojžíš dal vám zákon,“ pravil, „a žádný z vás neplní zákona. Proč Mne hledáte zamordovati?““ — *The Desire of Ages*, p. 456.

b. Ve své odpovědi Kristu, z čeho Jej rabíni obviňovali – a jak On odpovídal na oplátku? Jan 7:20–23.

Jan 7:20–23. Odpověděl zástup a řekl: Ďábelství máš. Kdo tě hledá zamordovati? 21. Odpověděl Ježíš a řekl jim: Jeden skutek učinil jsem, a všichni se tomu divíte. 22. Však Mojžíš vydal vám obřízku, (ne že by z Mojžíše byla, ale z otců), a v sobotu obřezujete člověka. 23. Poněvadž člověk obřízku přijímá v sobotu, aby nebyl rušen zákon Mojžíšův, proč se na mne hněváte, že jsem celého člověka uzdravil v sobotu?

„Na toto nařčení [že jeho úžasné skutky jsou podněcovány zlým duchem] Kristus nedbal. Šel dál, aby ukázal, že jeho uzdravovací dílo v Bethesdě bylo v souladu se zákonem o Sobotě a že bylo ospravedlněno výkladem, který sami Židé přikládali zákonu. Řekl: ‚Mojžíš vydal vám obřízku, . . . a v Sobotu obřezujete člověka.‘ Podle zákona musí být každé dítě obřezáno osmého dne. Případne-li ustanovený čas na Sobotu, musí být tehdy obřad vykonán. Oč mnohem více musí být v souladu s duchem zákona to, že [Ježíš] celého člověka uzdravil v Sobotu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 456, 457.

c. Vysvětlíte široký význam Kristova příštího varování. Jan 7:24.

Jan 7:24. Nesud'te podle osoby, ale spravedlivý soud sud'te.

„Přední mužové byli umlčeni; a mnozí z lidu volali: ‚Zdaliž toto není Ten, kteréhož hledají zabiti? A aj, svobodně mluví a nic Mu neříkají. Zdali již právě poznali knížíata, že tento jest právě Kristus?‘“ — *The Desire of Ages*, p. 457.

„[Kristus] se nedívá na vnější vzhled; On nesoudí tak, jak soudí člověk. Neváží si člověka podle jeho hodnosti, nadání, vzdělání nebo postavení. ‚Na toho patřím,‘ prohlašuje, ‚kdož jest chudý a skroušeného ducha, a třese se před slovem mým.‘“ — *The Signs of the Times*, October 21, 1897.

5. LIDSKÝ VERSUS BOŽSKÝ SOUD

Čt 17. 4.

a. Jak Písmo zobrazuje duševní stav společnosti v tomto světě – často tak, jak byl viděn ve starověku, ale zejména dnes? Izaiáš 59:14, 15.

Izaiáš 59:14, 15. Tak že odvrácen jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu. 15. Nýbrž zhynula pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeži bývá vydán; což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného soudu.

„Činitelé zla spojují své síly a upevňují se. Posilují se na poslední velkou krizi. V našem světě mají brzy nastat velké změny a poslední hnutí budou rychlá. . .

„Nepříteli se daří převracet spravedlnost a naplňovat lidská srdce touhou po sobeckém zisku. . . . Křik hladovějícího lidstva přichází před Boha, zatímco lidé hromadí obrovská bohatství všemi druhy útlaču a vydírání.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 9, pp. 11, 12.

b. Proč můžeme uprostřed nepokojů důvěřovat cestám Božím? Izaiáš 55:8, 9.

Izaiáš 55:8, 9. Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. 9. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.

„I když omezené lidské mysli nestačí na to, aby vešly do rad Nekonečného, nebo aby plně porozuměly uskutečňování Jeho záměrů, přece je to často kvůli nějakému omylu nebo nedbalosti z jejich vlastní strany, že tak matně chápou poselství z Nebe. Nezřídka jsou mysli lidí, a dokonce i Božích služebníků, tak zaslepeny lidskými názory, tradicemi a falešným lidským učením, že jsou schopny jen částečně chápat veliké věci, které Bůh zjevil ve Svém slově.“ — *The Great Controversy*, pp. 344, 345.

„Boží ideál pro Jeho děti je vyšší, než může dosáhnout nejvyšší lidská myšlenka. Ve Svém svatém zákoně On podal přepis Své povahy.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 63.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 18. 4.

- 1. Popište domácí prostředí, ve kterém byl Ježíš vychováván.**
- 2. Jak se dnes často opakuje postoj projevovaný Kristovými bratry?**
- 3. Jaké protichůdné názory kolovaly o Ježíši?**
- 4. Vysvětlete ducha, kterého rabíni projevovali vůči Ježíšovi.**
- 5. Popište obrovský rozdíl mezi lidskými cestami a cestami Božími.**

Nikdo nemluvil jako tento člověk

„Odpověděli ti služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk“ (Jan 7:46).

Doporučená četba: *Testimonies to Ministers*, pp. 506–512.

„Vnímání a ocenění pravdy, pravil, závisí méně na mysli než na srdci. Pravda musí být přijata do duše; to si žádá poslušnost vůle.“ — *The Desire of Ages*, p. 455.

1. ZÁJEM LIDU O JEŽÍŠE

Ne 20. 4.

a. Na co se někteří Židé ptali, když slyšeli a viděli Ježíše kázat otevrěně? Jan 7:25, 26.

Jan 7:25, 26. Tedy někteří z Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto není ten, kteréhož hledají zabiti? 26. A aj, svobodně mluví a nic mu neříkají. Zdali již právě poznali knížata, že tento jest právě Kristus?

„Mnozí z Kristových posluchačů, kteří bydleli v Jeruzalémě a kteří nebyli neznalí úkladů předních mužů proti Němu, cítili se být k Němu přitahováni neodolatelnou mocí. Zmocňovalo se jich přesvědčení, že On je Syn Boží.“ — *The Desire of Ages*, p. 457.

b. Jak Satan působil na přední muže, aby vyvolali pochybnosti? Jan 7:27.

Jan 7:27. Ale o tomto víme, odkud jest, Kristus pak když přijde, žádný nebude věděti, odkud by byl.

„Satan byl připraven našeptat pochybnost; a k tomu byla připravena cesta jejich vlastními bludnými představami o Mesiáši a Jeho příchodu. Všeobecně se věřilo, že se Kristus narodí v Betlémě, ale že po čase zmizí, a při Jeho druhém zjevení nikdo nebude vědět, odkud přišel. Bylo nemálo těch, kteří zastávali názor, že Mesiáš nebude mít žádný přirozený vztah k lidstvu. A protože Ježíš Nazaretský neodpovídal populárnímu pojetí slávy Mesiáše, věnovali mnozí pozornost návrhu: „Ale o tomto víme, odkud jest, Kristus pak když přijde, žádný nebude věděti, odkud by byl.““ — *The Desire of Ages*, p. 457.

- a. Když četl myšlenky Svých pochybujících posluchačů, co jim Ježíš řekl? Jan 7:28.**

Jan 7:28. I volal Ježíš v chrámě, uče a řka: I mne znáte, i odkud jsem, víte. A nepřišel jsem sám od sebe, ale jesti pravdomluvný ten, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte.

„Zatímco takto kolísali mezi pochybností a vírou, Ježíš se chopil jejich myšlenek a odpověděl jim: ‚I mne znáte, i odkud jsem, víte. A nepřišel jsem sám od sebe, ale jesti pravdomluvný ten, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte.‘ Tvrдили, že vědí, jaký by měl být původ Kristův, ale byli v naprosté nevědomosti o tom. Kdyby byli žili v souladu s vůlí Boží, poznali by Jeho Syna, když by se jim zjevil.“ — *The Desire of Ages*, p. 457.

- b. Nemajíce argumenty k odražení Ježíše, jakými prostředky se Jej Židovští vůdcové snažili umlčet? Jan 7:30 (první část). Proč Jej vlastně nemohli zatknout? Jan 7:30 (poslední část).**

Jan 7:30 (první část). I hledali ho jíti, . . .

Jan 7:30 (poslední část). . . . ale žádný nevztáhl ruky na něho, nebo ještě byla nepřišla hodina jeho.

„Posluchači nemohli nerozumět Kristovým slovům. Zjevně se jednalo o opakování tvrzení, které On byl učinil v přítomnosti Velerady před mnoha měsíci, když se prohlásil za Syna Božího. Jako se tehdy přední mužové snažili ukládat o Jeho smrt, tak se Jej nyní snažili zajmout; ale zabránila jim v tom neviditelná moc, která omezila jejich hněv, řkouc jim: Tak daleko půjdete, a dál ne.“ — *The Desire of Ages*, p. 457.

- c. Jak mnozí vyjádřili svou víru v Ježíše – a co plánovali přední mužové udělat, jakmile si uvědomili, že má sympatie lidu? Jan 7:31, 32.**

Jan 7:31, 32. Z zástupu pak mnozí uvěřili v něho, a pravili: Kristus když přijde, zdali více divů činiti bude nad ty, kteréž tento čini? 32. Slyšeli pak farizeové zástup, an o něm takové věci rozmlouvá, i poslali farizeové a přední kněží služebníky, aby jej jali.

„Vůdcové Farizejští, kteří úzkostlivě sledovali běh událostí, zachytili projevy sympatie v zástupu. Spěchajíce k nejvyšším kněžím, předložili své plány k Jeho zatčení. Smluvili se však Jej zajmout, až bude sám; neboť se Jej neodvažovali chytit v přítomnosti lidu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 457, 458.

a. Jakou krásnou ilustraci použil Ježíš v poslední den svátku, aby poskytl útěchu duším znaveným od hříchu? Jan 7:37, 38.

Jan 7:37, 38. V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žizní-li kdo, pod' ke mně, a napi se. 38. Kdož věří ve mne, jakož di písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé.

„Srdce, které přijímá slovo Boží, není jako louže, která se vypařuje, není jako rozbitá cisterna, která ztrácí svůj poklad. Je jako horská bystřina, napájená nevysychajícími prameny, jejíž chladné, jiskřivé vody skáčou ze skály na skálu, osvěžující unavené, žiznivé, obtížené. Je jako řeka, která neustále teče a jak postupuje, stává se hlubší a širší, až se její životodárné vody rozlijí po celé zemi. Potok, který si zpívá, když jde svou cestou, zanechává za sebou svůj dar zeleně a úrodnosti. Tráva na jeho březích je svěžejší zelená, stromy mají sytější zeleň, květiny jsou bohatší. Když země leží holá a hnědá pod spalujícím letním žárem, linie zeleně vyznačuje běh řeky.

„Tak je tomu i s pravým dítkem Božím. Náboženství Kristovo se projevuje jako oživující, pronikající princip, živá, působící, duchovní energie. Když je srdce otevřeno nebeskému vlivu pravdy a lásky, budou tyto principy opět proudit jako potoky na poušti, způsobující, že se objeví úrodnost tam, kde je nyní neúrodnost a nouze. „Žizní-li kdo“ po pokojné naději, po vysvobození od hříšných sklonů, říká Kristus, „pod' ke Mně a napi se.“ (Jan 7:37.)“ — *Prophets and Kings*, pp. 233, 234.

b. Jak je třeba tomuto pozvání dále rozumět? Jan 7:39.

Jan 7:39. A to řekl o Duchu, kteréhož měli přijíti věřící v něho; nebo ještě nebyl dán Duch svatý, proto že ještě Ježíš nebyl oslaven.

„Kristus předložil zásady pravdy v evangeliu. V Jeho učení můžeme pít z čistých potoků, které vytékají z trůnu Božího.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 309.

„To, co potřebujeme, je živé náboženství. Jediný jedinec s rozšířeným pojetím povinnosti, jehož duše je ve spojení s Bohem a který je plný horlivosti pro Krista, bude vykonávat mocný vliv pro dobro. Nepije z nízkého, kalného, znečištěného potoka, nýbrž z čistých, vysokých vod u pramene; a může nadělit církvi nového ducha a moc. Jak se tlak zvenčí zvyšuje, Bůh chce, aby Jeho církev byla oživena posvátnými, vážnými pravdami, kterým věří. Duch Svatý z nebe, který pracuje se syny a dcerami Božími, bude překonávat překážky a udržovat výhodnou pozici proti nepříteli. Bůh má v záloze velká vítězství pro Svůj lid milující pravdu a ostříhající přikázání.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 582.

- a. K čemu mnozí dospěli na základě Kristovy zmínky o vodě života – a proč? Jan 7:40; (srovnej Deuteronomium 18:15).**

Jan 7:40. Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili: Tentoť jest právě prorok ten.

Deuteronomium 18:15. Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých, jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj; jeho poslouchati budete.

- b. Zatímco někteří byli takovou vyhlídkou inspirováni nadějí, jak reagovali jiní? Jan 7:41–44.**

Jan 7:41–44. Jiní pravili: Tentoť jest Kristus. Ale někteří pravili: Zdaliž z Galilee přijde Kristus? 42. Zdaž nepraví písmo, že z semene Davidova a z Betléma městečka, kdež býval David, přijíti má Kristus? 43. A tak různé v zástupu stala se pro něj. 44. Někteří pak z nich chtěli ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na něj.

- c. Jaký rozkaz obdrželi úředníci od svých předních mužů? Jan 7:45. Proč se nemohli přimět k tomu, aby zatkli Ježíše? Jan 7:46.**

Jan 7:45. Tedy přišli služebníci k předním kněžím a k farizeům, kteříž řekli jim: Proč jste ho nepřivedli?

Jan 7:46. Odpověděli ti služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.

„V poslední den svátku úředníci, vyslaní kněžími a předními muži, aby zatkli Ježíše, se vrátili bez Něho. Byli rozněvaně tázáni: ‚Proč jste Ho nepřivedli?‘ S vážnou tváří odpověděli: ‚Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento Člověk.‘

„Jakkoliv zatvrzelá byla jejich srdce, byla dojímana Jeho slovy. Když mluvil v chrámové síni, zdržovali se poblíž, aby zachytili něco, co by se mohlo obrátit proti Němu. Ale jak naslouchali, zapomněli na účel, pro který byli posláni. Stáli jako muži uvedeni do vytržení. Kristus se zjevil jejich duším. Viděli to, co kněží a přední mužové nechťeli vidět – lidství zaplavené slávou Božství.“ — *The Desire of Ages*, p. 459.

„[Kristus] použil věci přírody, které důvěrně znali, aby ilustroval Božskou pravdu. Půda srdce byla takto připravena k přijetí dobrého semene. Dal svým posluchačům pocítit, že Jeho zájmy jsou ztotožněny s jejich, že Jeho srdce bije soucitně s nimi v jejich radostech i zármutcích. Zároveň v Něk viděli projev moci a znamenitosti, který daleko převyšoval ten, který měli jejich nejváženější rabíni. Kristovo učení se vyznačovalo prostotou, důstojností a mocí, která jim byla dosud neznámá, a jejich bezděčné zvolání znělo: ‚Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento Člověk.‘ Lidé Jemu rádi naslouchali; ale kněží a přední mužové – sami falešní ke své zodpovědnosti jako strážců pravdy – nenáviděli Krista právě pro tu zjevenou milost, která od nich odtahovala zástupy, aby následovaly Světlo života. Skrze jejich vliv Židovský národ nerozpoznal Jeho Božskou povahu a Vykupitele zavrhl.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 747.

a. Jak nejvyšší kněží a Farizeové napomenuli úředníky? Jan 7:47–49.

Jan 7:47–49. I odpověděli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni? 48. Zdaliž kdo z knížat uvěřil v něho aneb z farizeů? 49. Než zástup ten, kterýž nezná zákona. Zlořečeníť jsou.

b. Vyličte rozhovor, který následoval s Nikodémem – zjevující jeho růst od jeho nočního rozhovoru s Kristem v Jan 3. kapitola. Jan 7:50–52.

Jan 7:50–52. I dí jim Nikodém, ten kterýž byl přišel k němu v noci, byv jeden z nich: 51. Zdali zákon náš soudí člověka, leč prvé uslyší od něho a zví, co by činil? 52. Odpověděli a řekli jemu: Nejsi-li i ty Galilejský? Ptej se a viz, žeť prorok z Galilee nepovstal.

„[Nikodém] skryl pravdu ve svém srdci, a po tři roky bylo málo zjevného ovoce. Avšak i když Nikodém veřejně neuznal Krista, opakovaně v radě Sanhedrinu mařil plány kněží na Jeho zničení.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 104.

„Lekce, kterou Kristus dal Nikodémovi [při jeho noční návštěvě v Jan 3. kapitola], nebyla marná. Přesvědčení se mu upevnilo v mysli, a ve svém srdci přijal Ježíše. Od svého rozhovoru se Spasitelem pečlivě zkoumal Písma Starého Zákona a viděl pravdu zasazenou do pravého rámce evangelia.

„Otázka, kterou položil, byla moudrá, a byla by se doporučovala těm, kteří předsedali koncilu, kdyby nebyli oklamáni nepřitelem. Byli však tak naplnění predsudky, že žádný argument ve prospěch Ježíše Nazaretského, i kdyby byl sebezvědomivější, neměl u nich žádnou váhu. Odpověď, kterou Nikodém dostal, zněla: ‚Nejsi-li i ty Galilejský? Ptej se a viz, žeť prorok z Galilee nepovstal.‘

„Kněží a přední mužové byli oklamáni tak, jak Satan zamýšlel, aby byli, aby věřili, že Kristus přišel z Galilee. Někteří, kdož věděli, že se narodil v Betlémě, mlčeli, aby lež nebyla oloupena o svou moc.“ — *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 5, p. 1136.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 25. 4.

1. Proč Ježíš přitahoval pozornost a úctu lidu?
2. Jak se Židovští přední mužové vytrvale snažili Ježíše zastavit?
3. Jakou veřejnou výzvu Ježíš učinil v poslední den svátku?
4. Vysvětlete velký spor, který v důsledku toho následoval.
5. Když přemýšlím o lidech, které znám, co bych si měl(a) připomenout o Nikodémovi?

Sbírka první Soboty

Sobota 3. května 2025

NA SVĚTOVÉ MISIE

Dnes zaznívá aktuální poselství:

„Misijský duch musí být oživen v našich církvích. Každý člen církve by měl studovat, jak pomáhat rozvíjet dílo Boží, jak v domácích misiích, tak v cizích zemích. Dělá se sotva tisícina díla, které by mělo být vykonáno v misijských polích. Bůh vyzývá Svě dělníky, aby pro Něho obsazovali nová území. Na věrného dělníka čekají bohatá pole těžké práce. A služební andělé budou spolupracovat s každým členem církve, který bude nesobecky pracovat pro Mistra.

„Církev Kristova na zemi byla zorganizována pro misijské účely a Pán touží vidět, aby celá církev vymýšlela způsoby a prostředky, skrze něž by vysocí i nízcí, bohatí i chudí, mohli slyšet poselství pravdy. Ne všichni jsou povoláni k osobní práci v cizích polích, ale všichni mohou svými modlitbami a svými dary něco vykonat na pomoc misijskému dílu.

„Jeden americký obchodník, který byl opravdovým Křesťanem, v rozhovoru se svým spolupracovníkem poznamenal, že on sám pracuje pro Krista dvacet čtyři hodin denně. ‚Ve všech svých obchodních vztazích,‘ řekl, ‚se snažím představovat svého Mistra. Když mám příležitost, snažím se pro Něj získat druhé. Celý den pracuji pro Krista. A v noci, když spím, mám člověka, který pro Něho pracuje v Číně.‘

„Na vysvětlení dodal: ‚Ve svém mládí jsem se rozhodl, že půjdu jako misionář k pohanům. Ale po smrti svého otce jsem se musel ujmout jeho podnikání, abych zabezpečil rodinu. Nyní, místo abych šel sám, podporuji jednoho misionáře. V tom a tom městě v té a té Čínské provincii se nachází můj pracovník. A tak, i když spím, stále pracuji pro Krista prostřednictvím svého zástupce.“ — *Testimonies for the Church, vol. 6, pp. 29, 30.*

Nyní je více než kdy jindy čas investovat do Nebeské banky prostřednictvím světových misií. Snadnější to nebude a později může být příliš pozdě. Duše hynou bez Krista a přítomné pravdy, a Pán nám světil vzácné světlo, aby bylo rozprostřeno po celé planetě.

Prosíme, přispívejte štědře, a kéž Pán bohatě žehná vám i vašim darům. Děkujeme!

Oddělení Sobotní Školy Generální Konference

„Aniž já tebe odsuzuji“

„Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více“ (Jan 8:11, poslední část).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 2, pp. 73–77.

„Křesťanská láska je pomalá k odsuzování, rychlá k rozpoznání pokání, připravená odpustit, povzbudit, uvést poutníka na stezku svatosti a udržovat jeho nohy na ní.“ — *The Desire of Ages*, p. 462.

1. PAST PRO JEŽÍŠE

Ne 27. 4.

a. Když Ježíš učil v chrámu, co udělali zákonníci a Farizeové? Jan 8:2–3.

Jan 8:2–3. Potom na úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken lid šel se k němu. I posadiv se, učil je. 3. I přivedli k němu zákonníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou, a postavivše ji v prostředku.

„[Kristus] byl brzy přerušen. Přistoupila k němu skupina Farizeů a zákonníků, vlečící s sebou vyděšenou ženu, kterou tvrdými, horlivými hlasy obviňovali z porušení sedmého přikázání.“ — *The Desire of Ages*, p. 460.

b. Ukazující velkou zjevnou úctu k zákonu, jakou otázku položili Farizeové Kristu – a jaký byl jejich skutečný záměr? Jan 8:4–6 (první část).

Jan 8:4–6 (první část). Řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila. 5. A v zákoně Mojžiš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš? 6. A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. . . .

„Jejich předstíraná úcta zahalovala lstivý úklad k Jeho zkáze. Chopili se této příležitosti, aby si zajistili Jeho odsouzení, domnívajíce se, že ať by učinil jakékoli rozhodnutí, najdou důvod k tomu, aby Jej obvinili. Kdyby ženu osvobodil, mohl by být obviněn z pohrdání zákonem Mojžišovým. Kdyby ji prohlásil za hodnou smrti, mohl by být před Římany obviněn jako ten, kdo si přisvojuje autoritu, která patří pouze jim.“ — *The Desire of Ages*, pp. 460, 461.

a. Jak Ježíš reagoval na faleš Farizeů? Jan 8:6 (poslední část).

Jan 8:6 (poslední část). . . Ježíš pak skloniv se dolů, prstem psal na zemi.

„Ježíš se na okamžik podíval na tu scénu – na třesoucí se oběť ve své hanbě, na hodnostáře s tvrdou tváří, postrádající dokonce i lidský soucit. Jeho duch neposkvrněné čistoty byl z této podívané oťresen. Věděl dobře, za jakým účelem mu byl tento případ předložen. Četl v srdci a znal povahu a životní historii každého ve Svě přítomnosti. Tito předstíraní strážci spravedlnosti sami byli svedli svou oběť k hříchu, aby mohli Ježíšovi nastražit léčku. Nedávaje najevo, že slyšel jejich otázku, sklonil se, a upíraje Svě oči na zem, začal psát do prachu.“ — *The Desire of Ages*, p. 461.

b. Jak Ježíš ukázal, že žalobci sami nebyli bez hříchu – a co pak udělali? Jan 8:7–9.

Jan 8:7–9. A když se nepřestávali otazovati jeho, zdvihl se a řekl jim: Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hoď na ni kamenem. 8. A opět schýliv se, psal na zemi. 9. A oni uslyševše to, a v svědomích svých obvinění byvše, jeden po druhém odcházeli, počavše od starších až do posledních. I zůstal tu Ježíš sám, a ta žena u prostřed stojeci.

„Žalobci byli poraženi. Nyní, s rouchem předstírané svatosti z nich strženým, stáli, vinni a odsouzeni, v přítomnosti Nekonečné Čistoty. Třáslí se, aby skrytá nepravost jejich životů nebyla odhalena zástupu; a jeden po druhém, se skloněnými hlavami a sklopenýma očima, se vykrádali pryč, zanechávající svou oběť se soucitným Spasitelem.“ — *The Desire of Ages*, p. 461.

c. Co bychom se obecně měli všichni naučit z Ježíšových slov k žalobcům? Lukáš 6:42.

Lukáš 6:42. Aneb kterak můžeš říci bratru svému: Bratře, nechať vyňmu mrvu, kteráž jest v oku tvém, sám v oku svém břevna nevida? Pokrytče, vyvrz prvé břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého.

„Jsou takoví, kteří jsou ukvapení ve své touze napravovat věci, které se jim zdají chybné. Myslí si, že by měli být zvoleni, aby zaujali místo těch, kteří se dopustili chyb. Podceňují to, co tito pracovníci udělali, zatímco druzí přihlíželi a kritizovali. Svým jednáním říkají: ‚Mohu dokázat velké věci. Mohu v této práci úspěšně pokračovat.‘ Těm, kteří si myslí, že tak dobře vědí, jak se vyvarovat chyb, jsem poučena říci: ‚Nesudtež, abyste nebyli souzeni‘ (Matouš 7:1). V některých bodech se můžete vyvarovat chyb, ale v jiných věcech jste náchylní činit vážné, hrubé omyly, které by se velmi těžko napravovaly a které by vnesly do díla zmatek. Tyto chyby by mohly způsobit více škody než ty, kterých se dopustili vaši bratři.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 279.

a. Jakou otázku položil Ježíš ženě poté, co její žalobci odešli – a jak Jeho způsob řešení situace ovlivnil její život? Jan 8:10, 11.

Jan 8:10, 11. A pozdvih se Ježíš, a žádného neviděv, než tu ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil? 11. Kteráž řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více.

„Žena stála před Ježíšem, krčíc se strachem. Jeho slova: „Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hoď na ni kamenem,“ jí přišla jako rozsudek smrti. Neodvažovala se pozvednout oči ke Spasitelově tváři, ale tiše očekávala svůj osud. S údivem viděla, jak její žalobci odcházejí oněmělí a zmatení; pak jí dolehla k uchu slova naděje: „Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více.“ Její srdce roztálo, a vrhajíce se k Ježíšovým nohám, lkavě vyjadřovala svou vděčnou lásku a s hořkými slzami vyznávala své hříchy.

„Byl to pro ni začátek nového života, života čistoty a pokoje, života zasvěceného Bohu. V povznesení této padlé duše vykonal Ježíš větší zázrak než v uzdravení z nejtěžší tělesné nemoci; On vyléčil duchovní chorobu, která vede k věčné smrti. Tato kající žena se stala jednou z Jeho nejvěrnějších následovnic. Se sebeobětavou láskou a oddaností projevovala svou vděčnost za Jeho odpouštějící milosrdenství. Pro tuto bloudící ženu měl svět jen pohrdání a opovržení, ale Ten Bezhraničný se slitoval nad její slabostí a podal jí pomocnou ruku. Zatímco pokrytečtí Farizeové odsuzovali, Ježíš jí nařídil: „Jdiž a nehřeš více.““ — *The Ministry of Healing*, p. 89.

„Z Jeho skutku, jímž této ženě odpustil a povzbudil ji, aby žila lepší život, vyznačuje Ježíšova povaha v kráse dokonalé spravedlnosti. Zatímco nezlehčuje hřích ani nezmenšuje pocit viny, nesnaží se odsuzovat, ale zachraňovat. Svět měl pro tuto bloudící ženu jen pohrdání a opovržení; ale Ježíš promlouvá slova útěchy a naděje.“ — *The Desire of Ages*, p. 462.

b. Popište účinek Kristovy spásné milosti. Lukáš 7:37–40, 47, 48.

Lukáš 7:37–40, 47, 48. A aj, žena v městě, kteráž byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti. 38. A stojeci z zadu u noh jeho s pláčem, počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala. 39. Uzřev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě tak: Byť tento byl prorok, vědělt by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest. 40. I odpověděv Ježíš, dí jemu: Šimone, mámť něco pověditi. A on řekl: Mistrě, pověz. . . . 47. Protož pravím tobě: Odpuštěnit' jsou jí hříchové mnozí, neboť milovala mnoho. Komuť se pak málo odpouští, málo miluje. 48. I řekl jí: Odpuštěnit' jsou tobě hříchové.

„Ježíš zná okolnosti každé duše. Čím větší je hříšnickova vina, tím on více potřebuje Spasitele. Jeho srdce Božské lásky a soucitu se vylévá především tomu, kdo je nejbezradněji zapleten do osidel nepřitele. Svou vlastní krví podepsal osvobozující doklady lidské rasy.“ — *The Ministry of Healing*, pp. 89, 90.

a. Co má charakterizovat náš postoj, zejména ve vztahu k druhým – a jak jedině je to možné? 2 Korintským 1:3–5.

2 Korintským 1:3–5. Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení, 4. Kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli ssoužení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha. 5. Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova při nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše.

„Okolnosti mají jen málo společného se zkušenostmi duše. Je to opatrovaný duch, který zabarvuje všechny naše činy. Člověk žijící v míru s Bohem a se svými bližními nemůže být učiněn nešťastným. V jeho srdci nebude závist; zlé domnění tam nenalezne místo; nenávisť nemůže existovat. Srdce v souladu s Bohem je povzneseno nad trápení a zkoušky tohoto života.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 488.

„Právě skrze utrpení obdržel Ježíš službu útěchy. Je sužován ve veškerém soužení lidstva; a ,že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.‘ (Izaiáš 63:9; Židům 2:18.) V této službě každá duše, která vešla do společenství Jeho utrpení, má výsadu sdílet.“ — *Thoughts From the Mount of Blessing*, p. 13.

b. Popište jedinečnou naději a výsadu, kterou máme, když kráčíme ve stopách Kristových. 2 Korintským 1:6, 7.

2 Korintským 1:6, 7. Nebo buď že ssoužení jsme, pro vaše potěšení a spasení, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; buď že potěšování býváme, pro vaše potěšení a spasení. A naděje naše pevná jest o vás, 7. Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, tak i potěšení.

„Pokud necítíte, že je to čest být účastníky utrpení Kristových; pokud necítíte žádné břímě duše pro ty, kteří jsou připraveni zahynout; jestliže nejste ochotni obětovat, abyste ušetřili finanční prostředky pro dílo, které má být vykonáno, nebude pro vás žádné místo v království Božím. Musíme být s Kristem spoluúčastníky Jeho utrpení a sebezapření na každém kroku.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 9, pp. 103, 104.

c. Popište vlastnost nejvíce potřebnou mezi těmi, kdož věří v poselství tří andělů. 1 Korintským 13:13, 4–8.

1 Korintským 13:13. Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich jestiť láska.

1 Korintským 13:4–8. Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. 5. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nepouzí se, neobmýšlí zlého. 6. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. 7. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká. 8. Láska nikdy nevypadá, ješto buď že proroctví jsou, ta přestanou, buď jazykové, ti utichnou, buď učení, to v nic přijde.

„Povahové vlastnosti, které jsou nejvíce potřebné k tomu, aby je lid ostříhající přikázání Boží pěstoval, jsou trpělivost a shovívavost, pokoj a láska. Když chybí láska, dochází k nenahraditelné ztrátě.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, pp. 398, 399.

a. Jak budou praví věřící jednat, když Křesťan upadne do hříchu – na rozdíl od toho, co často dělají falešní věřící? Galatským 6:1–3; Římanům 15:1–3.

Galatským 6:1–3. Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín. 2. Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův. 3. Nebo zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejasa, takového vlastní mysl jeho svodí.

Římanům 15:1–3. Povinnit' jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti. 2. A protože jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. 3. Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla na mne.

„Mějte na paměti, že dílo napravování má být našim břemenem. Toto dílo se nemá vykonávat pyšným, úřednickým, mistrovským způsobem. Neříkej svým způsobem: ‚Mám moc a já ji použiji,‘ a nevylévej obvinění na bloudícího. Napravuj, v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín.‘ Dílo, které je nám uloženo vykonávat pro naše bratry, je nemá odvrhnout stranou, nemá je uvrhnout do malomyslnosti nebo zoufalství slovy: ‚Zklamal jsi mne a já se nebudu snažit ti pomoci.‘ Kdo se staví jako plný moudrosti a síly a shazuje toho, kdo je utlačen a sklíčen a touží po pomoci, ten projevuje ducha Farizejského a zahaluje se do roucha své vlastní samozvané důstojnosti. Ve svém duchu děkuje Bohu, že není jako jiní lidé, a domnívá se, že jeho běh je chvályhodný a že je příliš silný, než aby byl pokoušen. Ale ‚zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejasa, takového vlastní mysl jeho svodí.‘ (Galatským 6:3.)“ — *Testimonies for the Church, vol. 6, p. 398.*

„Není Kristovým následovníkem ten, kdo se s odvráceným pohledem odvrací od bloudících a nechává je, aby bez omezení pokračovali ve svém sestupném běhu. Ti, kteří jsou horliví v obviňování druhých a horlivě je přivádějí před soud, jsou často ve svém vlastním životě více vinni než oni. Lidé nenávidí hříšníka, zatímco milují hřích. Kristus nenávidí hřích, ale miluje hříšníka. Takový bude duch všech, kdož Jej budou následovat. Křesťanská láska je pomalá k odsuzování, rychlá k rozpoznání pokání, připravená odpustit, povzbudit, uvést poutníka na stezku svatosti a udržovat jeho nohy na ní.“ — *The Desire of Ages, p. 462.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

1. Vysvětlete past, kterou na Ježíše připravili zákonníci a Farizeové.
2. Jak pokrytečtí Židé předváděli zdánlivou úctu k zákonu?
3. Co byli obviňující Židé nuceni o sobě přiznat?
4. Popište naději, která byla dána bloudící ženě, která byla zneužita.
5. Jak se mohu více podobat Ježíši, když jednám s bloudícími dušemi?

Ježíš, Světlo světa

„Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života“ (Jan 8:12).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 1, pp. 405–409.

„Jako měsíc a hvězdy naší sluneční soustavy září odraženým slunečním světlem, tak velcí světští myslitelé, pokud je jejich učení pravdivé, odrážejí paprsky Slunce Spravedlnosti. Každý záblesk myšlenky, každé zablesknutí rozumu je od Toho, který je Světlo světa.“ — *Education*, p. 14.

1. PŘIPOMÍNÁJÍCÍ STVOŘENÍ

Ne 4. 5.

a. Co Bůh stvořil v první den stvoření? Genesis 1:3–5.

Genesis 1:3–5. *I řekl Bůh: Bud' světlo! I bylo světlo. 4. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. 5. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.*

„Při stvořitelském slově na počátku zazářilo světlo z temnoty.“ — *The Desire of Ages*, p. 464.

b. Kdo byl přítomen při stvoření světa – ne jako pouhý pozorovatel, ale jako aktivní účastník? Genesis 1:1, 2; Jan 1:1, 2; Kolossenským 1:16.

Genesis 1:1, 2. *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. 2. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.*

Jan 1:1, 2. *Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. 2. To bylo na počátku u Boha.*

Kolossenským 1:16. *Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest.*

„Na počátku se Bůh zjevil ve všech dílech stvoření. Byl to Kristus, kdo roztáhl nebesa a položil základy země. . . . Byl to On, kdo naplnil zemi krásou a vzduch písní. A na všechny věci na zemi a ve vzduchu a na obloze napsal poselství o Otcově lásce.“ — *The Desire of Ages*, p. 20.

„Ruka, která udržuje světy v prostoru, ruka, která udržuje všechny věci v jejich řádném uspořádání a neúnavné činnosti v celém Božím vesmíru, je ruka, která byla za nás přibita ke kříži.“ — *Education*, p. 132.

- a. Jak byli synové Izraelští vedeni na poušti? Exodus 13:21, 22. Vysvětlete přítomnost zahalenou v oblakovém sloupu a ve sloupu ohnivém? Exodus 13:21 (první část); 1 Korintským 10:1–4.**

Exodus 13:21, 22. Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jít mohli. 22. Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváři toho lidu.

1 Korintským 10:1–4. Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové naši všickni pod oním oblakem byli, a všickni moře přešli, 2. A všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblaci a v moři, 3. A všickni týž pokrm duchovní jedli, 4. A všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla. Ta pak skála byl Kristus.

„Při zjevení Boha Jeho lidu bylo světlo vždy symbolem Jeho přítomnosti. Při stvořitelském slovu na počátku zazářilo světlo z temnoty. Světlo bylo zahaleno v oblakovém sloupu ve dne a v ohnivém sloupu v noci, když vedlo obrovská vojska Izraelská.“ — *The Desire of Ages*, p. 464.

- b. Co je psáno o Kristově přítomnosti s Izraelem na poušti – a jakou ochranu Bůh zaslíbil Svému lidu? Žalm 105:39; Izaiáš 4:5, 6.**

Žalm 105:39. Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheň k osvěcování noci.

Izaiáš 4:5, 6. A stvoří Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad každým shromážděním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohně v noci; nebo nad všecku slávu bude zastření. 6. A bude stánkem k zastěňování ve dne před horkem, a za útočiště a skryší před přívalem a deštěm.

„V jedné z nejkrásnějších a nejpotěšitelnějších pasáží Izaiášova proroctví je zmínka o sloupu oblaku a ohně, který představuje Boží péči o Svůj lid ve velkém závěrečném zápase s mocnostmi zla.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 283.

- c. Jak se Kristus projevil na Sinai – a jak na to reagoval Mojžíš a lid? Exodus 19:16–18; 20:18, 19; Židům 12:21.**

Exodus 19:16–18. I stalo se dne třetího, když bylo ráno, že bylo hřímání s blýskáním a oblak hustý na té hoře, zvuk také trouby velmi tuhý, až se zhroutil všecken lid, kterýž byl v ležení. 17. Tedy Mojžíš vyvedl lid z ležení vstříc Bohu; a lid stál dole pod horou. 18. Hora pak Sinai všecka se kouřila, proto že sstoupil na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice, a trásla se všecka hora velmi hrubě.

Exodus 20:18, 19. Veškeren pak lid viděl hřímání to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouřící se. To když viděl lid, pohnuli se a stáli zdaleka. 19. A řekli Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a nechť nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli.

Židům 12:21. A tak hrozné bylo to, což viděli, že Mojžíš řekl: Lekl jsem se, až se třesu.

„Tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheň na vrchu hory před zraky shromážděného zástupu. . . . Znamení Jehovahovy přítomnosti byla tak hrozná, že se Izraelské zástupy třásly strachem a padly na své tváře před Hospodinem.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 304.

„Zjevení [Kristovy] přítomnosti bylo tak slavné, že je smrtelný člověk nemohl snést. Mojžíš, jemuž Bůh prokazoval tak velkou přízeň, zvolal: ‚Lekl jsem se, až se třesu‘ (Židům 12:21). Bůh ho však posílil, aby snesl tuto excelentní slávu a aby z hory přinesl její odlesk na své tváři, takže lid nemohl na ni upřeně hledět.“ — *Sons and Daughters of God*, p. 225.

3. SVĚTLO V PŘÍBYTKU BOŽÍM

Út 6. 5.

a. Jak Kristus projevil svou přítomnost ve svatostánku? Exodus 40:34, 35.

Exodus 40:34, 35. Tedy přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Hospodinova naplnila příbytek. 35. A nemohl Mojžíš vjíti do stánku úmluvy; nebo byl nad ním oblak, a sláva Hospodinova naplnila příbytek.

„S dychtivým zájmem se zástupy Izraelské shromáždily kolem, aby si prohlédly posvátnou stavbu. Zatímco s uctivým uspokojením pozorovaly scénu, připlul nad svatyni oblakový sloup, sestoupil a zahalil ji. ‚A sláva Hospodinova naplnila příbytek.‘ Zjevila se tu Božská velebnost a po nějakou dobu nemohl vstoupit ani Mojžíš. Lid s hlubokým pohnutím hleděl na znamení, že dílo jejich rukou bylo přijato. Nebyly tu žádné hlasité projevy radosti. Na všech spočívala posvátná bázeň. Avšak radost jejich srdcí se vylévala v slzách radosti a šeptali tichá, vážná slova vděčnosti, že se Bůh snížil k tomu, aby bydlel s nimi.“ — *Patriarchs and Prophets*, pp. 349, 350.

„Nad slitovnicí byl Shekhinah, projev Božské Přítomnosti; a z místa mezi cherubíny dával Bůh poznat Svou vůli. Božská poselství byla někdy sdělována nejvyššímu knězi hlasem z oblaku. Někdy dopadlo světlo na anděla napravo, aby dalo najevo schválení či přijetí, nebo stín či oblak spočinul na andělovi nalevo, aby zjevil nesouhlas či odmítnutí.“ — *Patriarchs and Prophets*, p. 349.

b. Co se stalo později, když byl posvěcován chrám? 2 Paralipomenon 7:1.

2 Paralipomenon 7:1. A když přestal Šalomoun modliti se, rychle oheň sestoupil s nebe, a sehltil zápal i jiné oběti, a sláva Hospodinova naplnila dům ten,

„Byla zřízena nádherná svatyně podle vzoru, který byl ukázán Mojžíšovi na hoře a později představen Hospodinem Davidovi. Pozemská svatyně byla učiněna jako svatyně nebeská. Kromě cherubínů na horní straně truhly vytvořil Šalomoun ještě dva další anděly větší velikosti, kteří stáli u obou konců truhly, představující nebeské anděly stále střežící zákon Boží. Je nemožné popsat krásu a náheru tohoto svatostánku. Tam, jako ve svatostánku, byla posvátná truhla nesena ve slavnostním, uctivém pořádku a postavena na své místo pod křídly dvou majestátních cherubínů, kteří stáli na podlaze.

„Posvěcený zpěvácký sbor spojil své hlasy, se všemi druhy hudebních nástrojů, ve chvále Bohu. A zatímco hlasy v harmonii, s nástroji hudebními, zněly chrámem a byly nesený vzduchem přes Jeruzalém, oblak Boží slávy se zmocnil domu, jako kdysi naplnil svatostánek. ‚I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně, že oblak naplnil dům Hospodinův, tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova naplnila dům Hospodinův‘ (1 Královská 8:10, 11).“ — *Spiritual Gifts, vol. 4a, pp. 113, 114.*

4. SVĚTLO EVANGELIA

St 7. 5.

a. Jaké Kristovo poselství v Jan 8:12 nám přináší velkou nadějí?

Jan 8:12. *Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.*

„Nebyli to učení teologové, kdož porozuměli této pravdě a zabývali se jejím hlásáním. Kdyby tito byli věrní strážní, pilně a s modlitbou zkoumající Písmo, poznali by noční čas; prorocství by jim otevřela události, které se mají stát. Oni však nezaujali toto postavení a poselství bylo předáváno prostšími lidmi. . . . Ti, kdož se odvracejí od světla, jež jim Bůh dal, anebo kteří zanedbávají ho hledat, když je v jejich dosahu, jsou zanecháni v temnotě.“ — *The Great Controversy, p. 312.*

„Pán učinil všechna opatření, abychom mohli mít bohatou, hojnou, radostnou zkušenost. Jan píše o Kristu a říká: ‚V něm život byl, a život byl světlo lidí.‘ (Jan 1:4.) Život je spojen se světlem, a pokud nemáme žádné světlo ze Slunce Spravedlnosti, nemůžeme mít žádný život v Ném. Toto světlo je však zajištěno pro každou duši, a jen když od světla odstupujeme, přichází na nás temnota. [Citováno Jan 8:12.] Ve světě kolem nás nemůže být žádný život bez světla. Kdyby slunce stáhlo svou zář, skončila by veškerá vegetace, veškerý živočišný život. Toto znázorňuje skutečnost, že nemůžeme mít duchovní život, pokud se nepostavíme pod paprsky Slunce Spravedlnosti. Pokud dáme kvetoucí rostlinu do temné místnosti, brzy uschne a odumře; a tak můžeme mít nějaký duchovní život, a přesto ho ztratit tím, že budeme přebývat v atmosféře pochybnosti a sklíčenosti.“ — *Sons and Daughters of God, p. 281.*

b. Jaké ujištění přichází, když se obrátíme k Ježíši? 2 Korintským 3:18.

2 Korintským 3:18. *My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujeme, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.*

„Jako se květina obrací ke slunci, aby jeho jasné paprsky pomohly zdokonalit její krásu a souměrnost, tak by se měli Kristovi následovníci obracet ke Slunci Spravedlnosti, aby na ně zářilo nebeské světlo, zdokonalujíc jejich povahy, a dávajíc jim hlubokou a trvalou zkušenost ve věcech Božích. Je mimo naši moc pochopit požehnání, která jsou nám skrze Krista přinesena

na dosah, pokud jen spojíme své lidské úsilí s Božskou milostí.“ — *Sons and Daughters of God*, p. 26.

„Kdokoli se s jediným úmyslem snaží konat Boží vůli a vážně dbá na již dané světlo, obdrží větší světlo; k této duši bude poslána některá hvězda nebeské záře, aby ji uvedla do veškeré pravdy.“ — *The Great Controversy*, p. 312.

5. SVĚTLO ODRAŽENÉ

Čt 8. 5.

a. Jak můžeme být povzneseni Pavlovou inspirující zmínkou o Světle světa? 2 Korintským 4:6.

2 Korintským 4:6. Bůh zajistě, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tent' se osvitil v srdcích našich k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.

„Nechť slavné představy o Bohu ovládnou tvou mysl. Nechť je tvůj život pevně připojen skrytými spoji k životu Ježíšovu. Ten, který rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, je ochoten osvitit se ve tvém srdci, aby osvitil známost slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Duch Svátý vezme věci Boží a ukáže je tobě, přenášejí je jako živou moc do poslušného srdce. Kristus tě povede k prahu Nekonečného. Můžeš spatřit slávu za oponou, a zjevit lidem dostatečnost Toho, který stále žije, aby se za nás přimlouval.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 149.

„Zjevení Jeho vlastní slávy ve formě lidství přiblíží nebe lidem tak blízko, že krása zdobící vnitřní chrám bude vidět v každé duši, v níž Spasitel přebývá. Lidé budou uchvázeni slávou přebývajícího Krista. A v proudech chvály a díkůvzdání od mnoha duší, které byly takto získány pro Boha, bude sláva proudit zpět k velkému Dárci.

„„Povstaniž, zastkvej se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.“ (Izaiáš 60:1.) Těm, kteří vycházejí vstříc Ženichovi, je toto poselství dáno. Kristus přichází s mocí a slávou velikou. Přichází se Svou vlastní slávou a se slávou Otcovou. Přichází se všemi svatými anděly s Sebou. Zatímco celý svět je ponořen v temnotě, bude světlo ve všech příbytcích svatých. Oni zachytí první světlo Jeho druhého příchodu. Neposkvrněné světlo bude zářit z Jeho nádhery, a Kristus Vykupitel bude obdivován všemi, kdož Jemu sloužili. Zatímco bezbožní prchají z Jeho přítomnosti, Kristovi následovníci se budou radovat.“ — *Christ's Object Lessons*, pp. 420, 421.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 9. 5.

1. Jak Bible učí o Božství v díle stvoření?
2. Popište, jak se Ježíš zjevil Svému lidu na poušti.
3. Jak světlo Kristovo zářilo ve svatostánku a v chrámu?
4. Popište, jak se Ježíš projevil při posvěcení chrámu.
5. Jak se Kristus zjevuje nám a skrze nás?

Světlo odmítnuto – nebo odraženo?

„Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti?“ (Žalm 27:1.)

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 7, pp. 18–28.

„Kristus je ‚Světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.‘ (Jan 1:9.) Jako má každá lidská bytost život skrze Krista, tak také skrze Něho každá duše přijímá nějaký paprsek Božského světla.“ — *Education*, p. 29.

1. SVĚTLO PROROKOVÁNO

Ne 11. 5.

a. Jak Duch Svatý odkazoval na Ježíše skrze Izaiáše? Izaiáš 49:6.

Izaiáš 49:6. I to řekl Hospodin: Máloť by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země.

b. Jak Simeon rozpoznal Ježíše, když byl uveden do chrámu k posvěcení – a co bychom z toho měli zvážit? Lukáš 2:32.

Lukáš 2:32. Světlo k zjevení národům, a slávu lidu tvého Izraelského.

„Staříčký Simeon v chrámu, kde nyní Kristus učil, o Ném mluvil, že je ‚světlo k zjevení národům, a sláva lidu Tvého Izraelského.‘ (Lukáš 2:32.) Těmito slovy na Něj vztahoval proroctví, které je dobře známé celému Izraeli. Duch Svatý prohlásil skrze proroka Izaiáše: ‚Máloť by to bylo, abys Mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem Tě za světlo pohanům, abys byl spasení Mé až do končin země.‘ (Izaiáš 49:6.) Toto proroctví bylo všeobecně chápáno tak, že mluví o Mesiáši, a když Ježíš řekl: ‚Já jsem světlo světa,‘ nemohli lidé neuznat Jeho tvrzení, že On je Ten Zaslíbený.“ — *The Desire of Ages*, p. 465.

„Ó, jakým poučením je tento úžasný příběh Betlémský! Jak kárá naši nevěru, naši pýchu a soběstačnost. Jak nás varuje, abychom se měli na pozoru, abychom svou zločinnou lhostejností také nerozeznamenali znamení doby, a proto nepoznali den svého navštívení.“ — *The Great Controversy*, p. 315.

2. SVĚTLO ODMÍTNUTO

Po 12. 5.

a. Jak Židovští vůdcové reagovali na Kristovo poslání? Jan 1:11; 8:13.

Jan 1:11. Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.

Jan 8:13. I řekli jemu farizeové: Ty sám o sobě svědectví vydáváš, svědectví tvé není pravé.

„Farizeům a předním mužům se toto tvrzení zdálo arogantním předpokladem. Aby si člověk jako oni dělal takové nároky, nemohli tolerovat. Zdálo se, že ignorují jeho slova, a ptali se: ‚Kdo jsi Ty?‘ Chtěli Jej přinutit, aby se prohlásil za Krista. Jeho vzhled a Jeho dílo byly tak v rozporu s očekáváním lidu, že, jak Jeho lstiví nepřátelé věřili, přímé prohlášení o Sobě jako o Mesiáši by způsobilo, že by byl odmítnut jako podvodník.“ — *The Desire of Ages*, p. 465.

b. Jaká jasná vysvětlení dal Ježíš nevěřícím Farizeům – přesto jak oni reagovali? Jan 8:14–18.

Jan 8:14–18. Odpověděl Ježíš a řekl jim: Ačkoli já svědectví vydávám sám o sobě, pravé jest svědectví mé; nebo vím, odkud jsem přišel, a kam jdu. Ale vy nevíte, odkud jsem přišel, aneb kam jdu. 15. Vy podle těla soudíte, já nesoudím žádného. 16. A bycht' pak i já soudil, soud můj jest pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a ten, kterýž mne poslal, Otec. 17. A v zákoně vašem psáno jest: Že dvou člověků svědectví pravé jest. 18. Jáť svědectví vydávám sám o sobě, a svědectví vydává o mně ten, kterýž mne poslal, Otec.

„[Farizeové] neznali [Kristovu] Božskou povahu a poslání, protože nezkoumali proroctví týkající se Mesiáše, jak to bylo jejich výsadou a povinností činit. Neměli žádné spojení s Bohem a Nebem, a proto nechápali dílo Spasitele světa, a i když obdrželi nejpřesvědčivější důkaz, že Ježíš je tímto Spasitelem, přesto odmítli otevřít své mysli, aby to pochopili. Zpočátku svá srdce stavěli proti Němu a odmítali uvěřit nejsilnějšímu důkazu Jeho Božství, a v důsledku toho se jejich srdce zatvrzovala, dokud nebyli rozhodnutí Jemu nevěřit ani Jej nepřijmout.“ — *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pp. 354, 355.

c. Jaký výrazný rozdíl byl podle Ježíšových slov mezi Ním a nevěřícími Farizeji? Jan 8:19–23.

Jan 8:19–23. Tedy řekli jemu: Kdež jest ten tvůj otec? Odpověděl Ježíš: Aniž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste mne znali, i Otce mého znali byste. 20. Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice, uče v chrámě, a žádný ho nejal, nebo ještě byla nepřišla hodina jeho. 21. I řekl jim opět Ježíš: Já jdu, a hledati budete mne, a v hříchu svém zemřete. Kam já jdu, vy nemůžete přijíti. 22. I pravili Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti? 23. I řekl jim: Vy z důlu jste, já s hůry jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z světa tohoto.

d. Jaký měl být osudný důsledek toho, že Židovští přední mužové zavrhli Krista? Jan 8:24; Matouš 23:38.

Jan 8:24. Protož jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v hříších svých.

Matouš 23:38. Aj, zanechávát' se vám dům váš pustý.

a. Poté, co byli Farizeové varováni, že mohou zemřít ve svých hříších, co od Ježíše požadovali – a proč? Jan 8:25 (první část).

Jan 8:25 (první část). I řekl jemu: Kdo jsi ty? . . .

„Zdalo se, že ignorují Jeho slova, a ptali se: ‚Kdo jsi Ty?‘ Chtěli Jej přinutit, aby se prohlásil za Krista. Jeho vzhled a Jeho dílo byly tak v rozporu s očekáváním lidu, že, jak Jeho lstiví nepřátelé věřili, přímé prohlášení o Sobě jako o Mesiáši by způsobilo, že by byl odmítnut jako podvodník.“ (*Touha věků*, str. 465)

b. Jak jim Spasitel – zjevující Svě mimořádné spojení s Otcem – odpověděl? Jan 8:25 (poslední část), 26–29.

Jan 8:25 (poslední část), 26–29. . . I řekl jim Ježíš: To, což z počátku pravím vám. 26. Mnohoť mám o vás mluvit a souditi, ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný jest, a já, což jsem slyšel od něho, to mluvím na světě. 27. Ale neporozuměli, že by o Otci pravil jim. 28. Protož řekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj, tak mluvím. 29. A ten, kterýž mne poslal, se mnou jest. Neopustilť mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já činím vždycky.

„Kristus se nikdy neodchýlil od věrnosti zásadám Božího zákona. Nikdy neudělal nic, co by bylo proti vůli Jeho Otce. Před anděly, lidmi a démony mohl pronášet slova, která by z jiných úst byla rouháním: ‚Což jest Jemu libého, to já činím vždycky.‘ (Jan 8:29.) Den za dnem po tři roky Jej sledovali Jeho nepřátelé, snažice se najít nějakou skvrnu na Jeho povaze. Satan s celým svým sdružením zla se Jej snažili přemoci; ale nenašli v Něm nic, z čeho by mohli získat užitek. Dokonce i ďáblové byli nuceni vyznávat: ‚Znám Tě, kdo jsi, že Ten Svatý Boží‘ (Lukáš 4:34).“ — *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 208.

c. Popište každodenní chození Krista s Jeho Otcem – a jak máme tuto zkušenost odrážet. Jan 15:10; Efezským 2:4–6.

Jan 15:10. Budete-li zachovávatí přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování. Efezským 2:4–6. Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, 5. Také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem, (milostí spasení jste), 6. A spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši,

„Jako byl Ježíš v lidské přirozenosti, tak Bůh zamýšlí, aby byli Jeho následovníci. V Jeho síle máme žít životem čistoty a ušlechtilosti, jakým žil Spasitel.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 289.

„Spasitelův život na zemi, i když byl prožíván uprostřed boje, byl životem pokoje. Zatímco Jej neustále pronásledovali rozhněvaní nepřátelé, řekl: ‚Ten,

kterýž Mne poslal, se Mnou jest. Neopustilť Mne samého Otec; nebo což jest Jemu libého, to já činím vždycky.“ (Jan 8:29.) Žádná bouře lidského ani satanského hněvu nemohla narušit klid tohoto dokonalého společenství s Bohem.“ — *Thoughts From the Mount of Blessing*, pp. 15, 16.

4. SVĚTLO ODRAŽENO

St 14. 5.

a. Když Kristus mluvil ostré pravdy k Farizeům, jak Jeho slova zapůsobila na upřímné posluchače – a proč nás to může povzbudit dnes? Jan 8:30.

Jan 8:30. Ty věci když mluvil, mnozí uvěřili v něho.

„Kristus věděl, jak jednat klidně, rozumně a mařit jejich plány na Jeho uvedení do odsouzení. Slova Páně byla jako ostré šípy, které zasáhly cíl a zranily srdce Jeho žalobců. Pokaždé, když Kristus mluvil k lidu, ať už bylo Jeho obecnstvo velké nebo malé, Jeho slova zapůsobila spasitelně na duše některých Jeho posluchačů. Žádné poselství, které kdy vyšlo z úst Kristových, nemělo být ztraceno. Každé slovo, které řekl, kladlo na ty, kteří je slyšeli, novou odpovědnost. Kazatelé, kteří dávají světu poslední poselství milosrdenství, kteří upřímně předkládají pravdu, kteří spoléhají na Boží sílu, se nikdy nemusejí obávat, že jejich úsilí jsou marná. Nikdo nemůže říci, že šíp pravdy nepronikl k cíli a neprobodl duše těch, kteří naslouchají. I když žádné lidské oko nemohlo vidět let šípu pravdy, i když žádné lidské ucho neslyšelo křik zraněné duše, přesto si pravda v tichosti prorazila cestu do srdce. Bůh mluvil k duši, a v den konečného zúčtování bude Boží služebník stát s trofejemi vykupující milosti, aby vzdal čest Kristu, jemuž čest náleží. Bůh, který vidí v skrytu, otevřeně odmění ty, kteří hlásali pravdu v Jeho jménu.“ — *The Signs of the Times*, February 6, 1896.

b. Kdo ještě kromě kazatelů je požehnán odrážením světla z nebe? Žalm 27:1; 147:15; Izaiáš 55:10, 11.

Žalm 27:1. Davidův. Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti?

Žalm 147:15. On když vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání běží slovo jeho.

Izaiáš 55:10, 11. Nebo jakož prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb jedoucím, 11. Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavráti se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.

„Lidé, kteří nejsou povoláni do kazatelského úřadu, mají být povzbuzováni, aby pracovali pro Mistra podle svých různých schopností. Stovky mužů a žen nyní nečinných by mohly vykonávat přijatelnou službu. Přinášením pravdy do domovů svých přátel a sousedů by mohli konat veliké dílo pro Mistra. Bůh není přijímač osob. Bude používat pokorné, oddané Křesťany, i když se jim nedostalo

tak důkladného vzdělání jako některým jiným. Necht' se takoví lidé zapojují do služby pro Něho tím, že budou konat práci dům od domu. Sedíce u krbu, mohou – jsou-li pokorní, rozvážní a zbožní – udělat pro naplnění skutečných potřeb rodin více, než by mohl vysvěcený kazatel.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 21.

5. OTROCTVÍ VERSUS SVOBODA

Čt 15. 5.

a. Co řekl Ježíš Židům, kteří Jej přijali? Jan 8:31, 32. Naopak, jak to, že nevěřící neviděli jedinou podmínku, která nás osvobodí od hříchu? Jan 8:33–36.

Jan 8:31, 32. Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě ucedlníci moji budete. 32. A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.

Jan 8:33–36. I odpověděli jemu: Símě Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: že svobodní budete? 34. Odpověděl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí hřích, služebník jest hřícha. 35. A služebník nezůstává v domě na věky; Syn zůstává na věky. 36. Protož jestližeť vás Syn vysvobodí, právě svobodní budete.

„[Farizeové] byli v nejhorším druhu otroctví – ovládání duchem zla. . . .

„Každá duše, která odmítá odevzdat sebe Bohu, je pod nadvládou jiné moci. Není sama sebou. Může mluvit o svobodě, ale je v tom nejbídnějším otroctví. Není jí dovoleno vidět krásu pravdy, neboť její mysl je pod kontrolou Satanovou. Zatímco si lichotí, že se řídí příkazy svého vlastního úsudku, poslouchá vůli knížete temnoty. Kristus přišel, aby z duše odlomil okovy otroctví hříchu.

„V díle vykoupení není žádného donucování. Nepoužívá se žádná vnější síla. Pod vlivem Ducha Božího si člověk může svobodně vybrat, komu bude sloužit. Ve změně, která nastane, když se duše odevzdá Kristu, je nejvyšší pocit svobody. Vypuzení hříchu je činem samotné duše. Je pravda, že nemáme žádnou moc, abychom se osvobodili od Satanovy nadvlády; ale když toužíme být osvobozeni od hříchu, a ve své velké nouzi voláme po moci mimo sebe a nad sebou, síly duše jsou prochnuty Božskou energií Ducha Svatého a poslouchají příkazy vůle při plnění vůle Boží.

„Jedinou podmínkou, za níž je svoboda člověka možná, je podmínka stát se jedno s Kristem. ‚Pravda vás vysvobodí;‘ a Kristus je pravda. Hřích může zvítězit pouze oslabením mysli a zničením svobody duše. Podřízení se Bohu je návratem k sobě samému – k pravé slávě a důstojnosti člověka. Božský zákon, jemuž se podřizujeme, je ‚zákon svobody.‘ (Jakub 2:12.)“ — *The Desire of Ages*, p. 466.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 16. 5.

1. Vysvětlíte význam Simeonových slov o Ježíšovi.
2. Popiš, jak zákonníci a Farizeové jednali s Kristem.
3. Co by se stalo jejich národu za odmítnutí Ježíše?
4. Jak upřímné duše reagují na Krista – tehdy i teď?
5. Vysvětlíte pojem „svoboda“ ve světle pravdy Evangelia.

Ježíš a Abraham

„Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se“ (Jan 8:56).

Doporučená četba: *Christ's Object Lessons*, pp. 269–271, 330–332.

Early Writings, pp. 149–153.

„[Abraham] pronesl nejvroucnější modlitbu, aby před svou smrtí mohl spatřit Mesiáše. A uviděl Krista.“ — *The Desire of Ages*, p. 468.

1. SYNOVÉ ABRAHAMOVÍ

Ne 18. 5.

- a. Jaké tvrzení Farizeové neustále opakovali? Jan 8:33, 39 (první část). Co však prokazuje takovou příslušnost? Jan 8:39 (poslední část), 56; Římanům 9:6–8.**

Jan 8:33, 39 (první část). I odpověděli jemu: *Símě Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: že svobodní budete? . . . 39. Odpověděli a řekli jemu: Otec náš jest Abraham. . . .*

Jan 8:39 (poslední část), 56. . . . Dí jim Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, činili byste skutky Abrahamovy. . . . 56. Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se.

Římanům 9:6–8. A však nemůže zmařeno býti slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž jsou z Izraele, Izraelští jsou. 7. Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo, všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símě. 8. To jest, ne ti, kteříž jsou synové těla, jsou synové Boží, ale kteříž jsou synové zaslíbení, ti se počítají za símě.

„Farizeové se prohlašovali za syny Abrahamovy. Ježíš jim řekl, že toto tvrzení může být potvrzeno pouze konáním skutků Abrahamových. Právě děti Abrahamovy by žily, stejně jako on, životem poslušnosti Bohu. Nepokoušely by se zabít Toho, který mluví pravdu, která Jemu byla dána od Boha. Když rabíni strojili úklady proti Kristu, nekonali skutky Abrahamovy. Pouhá přímá rodová linie od Abrahama neměla žádnou cenu. Bez duchovního spojení s ním, které by se projevovalo v tom, že by vlastnili stejného ducha a konali stejné skutky, nebyli jeho dětmi.

„Tato zásada má stejnou váhu v otázce, která dlouho zmitá Křesťanským světem – v otázce apoštolské poslušnosti. Původ od Abrahama se neprokazoval jménem a rodokmenem, ale podobností povahy. Tak i apoštolská poslušnost nespočívá na přenášení církevní autority, ale na duchovním vztahu. Život ovládaný duchem apoštolů, víra a učení pravdy, kterou oni vyučovali, to je pravý důkaz apoštolské poslušnosti. Toto je tím, co z lidí tvoří nástupce prvních učitelů evangelia.“ — *The Desire of Ages*, pp. 466, 467.

a. I když Židé byli přirozenými potomky Abrahama, čí synové se z nich ve skutečnosti stali, když odmítli Krista? Jan 8:41–44.

Jan 8:41–44. Vy činíte skutky otce svého. I řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni, jednohoť Otce máme, Boha. 42. Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha posel, a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal. 43. Proč mluvení mého nechápáte? Proto že slyšeti nemůžete řeči mé. 44. Vy z otce d'ábla jste, a žádosti otce svého chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.

„Ježíš popřel, že Židé jsou dětmi Abrahama. Řekl: ‚Vy činíte skutky otce svého.‘ Posměšně odpověděli: ‚Myť z smilstva nejsme zplozeni, jednohoť Otce máme, Boha.‘ (Jan 8:41.) Tato slova, v narážce na okolnosti Jeho narození, byla zamýšlena jako útok proti Kristu v přítomnosti těch, kteří v Něho začínali věřit. Ježíš nedbal na tuto nízkou narážku, ale řekl: ‚Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste Mne. Nebo já jsem z Boha posel, a přišel jsem.‘ (Jan 8:42.)

„Jejich skutky svědčily o jejich vztahu k tomu, který byl lhář a vrah. ‚Vy z otce d'ábla jste,‘ řekl Ježíš, ‚a žádosti otce svého chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. . . . Já pak že pravdu pravím, nevěříte Mi.‘ (Jan 8:44, 45.) Skutečnost, že Ježíš mluvil pravdu, a to s jistotou, byla důvodem, proč nebyl přijat Židovskými vůdci. Byla to pravda, která urazila tyto samospravedlivé muže. Pravda odhalovala bludný klam; odsuzovala jejich učení a praxi, a to bylo nežádoucí. Raději zavírali své oči před pravdou, než aby se pokořili a přiznali, že se byli mýlili. Nemilovali pravdu. Netoužili po ní, i když to byla pravda.“ — *The Desire of Ages*, p. 467.

b. Co z nás dělá děti Abrahamovy – a jak Židovští vůdcové ukázali, že nejsou pravými dětmi Abrahamovými? Galatským 3:6–9; Jan 8:40.

Galatským 3:6–9. Jako Abraham uvěřil Bohu, a počteno jemu to k spravedlnosti. 7. A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. 8. Předzvěděvši pak písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnání všickni národové. 9. A tak ti, kteříž jsou z víry, docházejí požehnání s věrným Abrahamem.

Jan 8:40. Ale nyní hledáte mne zabiti, člověka toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Tohoť Abraham nečinil.

„Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče‘ (Římanům 8:15). Duch otroctví se rodí skrze snahu žít v souladu se zákonním náboženstvím, skrze snahu naplnit požadavky zákona ve své vlastní síle. Máme naději pouze tehdy, když vejdemo pod smlouvu učiněnou s Abrahamem, která je smlouvou milosti skrze víru v Krista Ježíše. Evangelium kázané Abrahamovi, skrze které měl naději, bylo totéž evangelium, které je kázáno nám dnes, skrze které máme naději. Abraham vzhlížel k Ježíši, který je také Původcem a Dokonavatelem naší víry.“ — *The Youth's Instructor*; September 22, 1892.

a. Na jakou otázku nebyli Ježíšovi nepřátelé schopni odpovědět ohledně Jeho neposkvrněné povahy? Jan 8:46 (první část).

Jan 8:46 (první část). Kdo z vás uviní mne z hříchu? . . .

„Kristus ve Svém životě na zemi vyvinul dokonalou povahu, předvedl dokonalou poslušnost vůči příkázáním Svého Otce. V příchodu na svět v lidské formě, v poddání se zákonu, ve zjevení lidem, že nese jejich nemoci, jejich bolesti, jejich viny, se nestal hříšníkem. Před Farizeji mohl říci: ‚Kdo z vás uviní mne z hříchu?‘ Ani jediná poskvrna hříchu nebyla na Něm nalezena. Stál před světem coby neposkvrněný Beránek Boží.“ — *Sons and Daughters of God*, p. 25.

„Ježíš žil zákon před zraky nebeskými, před zraky nepadlých světů a před zraky hříšných lidí. Před anděly, lidmi a démony pronášel nepopíratelná slova, která by z jakýchkoli jiných úst byla rouháním: ‚Což jest Jemu libého, to já činím vždycky‘ (Jan 8:29).“ — *The Desire of Ages*, pp. 467, 468.

b. Kromě toho, co řekl Ježíš jako Syn člověka, co Písmo prohlašuje o Kristově povaze? Židům 4:15; 1 Petr 1:18, 19.

Židům 4:15. Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.

1 Petr 1:18, 19. Věduce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, 19. Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista,

„Víra lidí v Krista jako Mesiáše neměla spočívat na důkazech pohledu, a že v Něj věří kvůli Jeho osobní přitažlivosti, nýbrž kvůli znamenitosti povahy, která se v Něm nachází, a která nikdy nebyla nalezena, ani nemohla být, v někom jiném.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 7, p. 904.

c. Jak máme být dotčeni životem Ježíšovým? Filipenským 2:6–8.

Filipenským 2:6–8. Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, 7. Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. 8. A v způsobu nalezen jako člověk, ponižil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.

„Nešel snad náš Vzor kvůli nám tvrdou, sebezapíravou, sebeobětavou, pokornou stezkou, aby nás spasil? Setkával se s těžkostmi, zakoušel zklamání a trpěl pohanění a soužení ve Svém díle našeho spasení. A máme odmítnout Jej následovat tam, kam nám Král slávy razil cestu? Máme si stěžovat na těžkosti a zkoušky v díle přemáhání kvůli sobě samým, když si připomínáme utrpení našeho Vykupitele?“ — *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 371.

a. Co je cílem všech pravých následovníků Krista? 1 Petr 1:13–16.

1 Petr 1:13–16. Protož přepásíce bedra mysli své, a strážliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista, 14. Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti své žádostem. 15. Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte; 16. Jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem.

„Naším dílem je usilovat o to, abychom v okruhu svého působení dosáhli dokonalosti, které Kristus dosáhl ve svém pozemském životě v každém vývojovém stadiu povahy.“ — *That I May Know Him*, p. 130.

b. Jak můžeme tohoto cíle dosáhnout? Židům 12:1–4; Galatským 5:6 (poslední část); Filipenským 3:12–15; 4:13.

Židům 12:1–4. Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, 2. Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. 3. A považte, jaký jest ten, kterýž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslích svých hynouce. 4. Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.

Galatským 5:6 (poslední část). . . víra skrze lásku dělající.

Filipenským 3:12–15. Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i uchvátiti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše. 13. Bratří, jáť nemám za to, že bych již dosáhl. 14. Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši. 15. Protož kteřížkoli jsme dokonalí, to smýšleje. A pakli v čem jinak smyslíte, i toť vám Bůh zjeví.

Filipenským 4:13. Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.

„Jak můžeme dosáhnout dokonalosti stanovené naším Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem – naším Velkým Učitelem? Můžeme splnit Jeho požadavek a dosáhnout tak vysokého standardu? Můžeme, jinak by nám Kristus nebyl přikázal tak učinit. On je naše spravedlnost. Ve Svém lidství šel před námi a vytvořil pro nás dokonalost povahy. Máme mít víru v Něho, která dělá skrze lásku a očisťuje duši. Dokonalost povahy je založena na tom, co je pro nás Kristus. Budeme-li neustále závislí na zásluhách našeho Spasitele a kráčet v Jeho šlépějích, budeme jako On, čistí a neposkvrnění.“ — *That I May Know Him*, p. 130.

c. Jak se můžeme skutečně stát čistými a bezúhonnými před Bohem? Římanům 5:18–20; Židům 10:14.

Římanům 5:18–20. A tak tedy, jakž skrze pád jeden na všechny lidi přišla vina ku potupení, tak i skrze jediné ospravedlnění na všechny lidi přišla

milost k ospravedlnění života. 19. Nebo jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedliví učinění budou mnozí. 20. Zákon pak k tomu přistoupil, aby se rozhojnil hřích, a kdež se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost, **Židům 10:14.** Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají.

„Kristus neodpouští nikomu než kajcíníkovi, ale komu odpouští, toho nejprve činí kajcíným.“ — *Selected Messages*, bk. 1, pp. 393, 394.

„Hříšník se musí stále dívat směrem ke Golgotě; a s prostou vírou malého dítěte musí spočívat v zásluhách Kristových, přijímat Jeho spravedlnost a věřit v Jeho milosrdenství. . . .

„Jaká je to láska – jaká úžasná, nezměrná láska – která vedla Krista, aby za nás zemřel, zatímco jsme ještě byli hříšníky! Jaká je to ztráta pro duši, která chápe silné požadavky zákona, a která přesto nechápe milost Kristovu, která je mnohem hojnější!“ — *Selected Messages*, bk. 1, p. 384.

5. NAŠE POVAHA SE STÁVÁ PODOBNOU TÉ JEHO

Čt 22. 5.

a. Jak máme upevňovat své povolání a vyvolení? 2 Petr 1:4–11; Zjevení 19:8.

2 Petr 1:4–11. Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastní učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech. 5. Na to tedy samo všecku snažnost vynaložíte, přičinějte k víře své ctnost, a k ctnosti umění, 6. K umění pak zdrželivost, a k zdrželivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost, 7. Ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku. 8. Ty zajisté věci když budou při vás a rozhojní se, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista. 9. Nebo při komž není těchto věcí, slepýť jest, toho, což vzdáleno jest, nevidá, zapomenuv se na očištění svých starých hříchů. 10. Protož raději, bratří, snažujte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, nepadnete nikdy. 11. Takť zajisté hojné způsobeno vám bude vjití k věčnému království Pána našeho a spasitele Jezukrista.

Zjevení 19:8. A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.

„Bůh nyní požaduje to, co požadoval od Adama, dokonalou poslušnost, spravedlnost bez chyby, bez nedostatků v Jeho očích. Bůh nám pomáhéj, abychom Jemu dali všechno, co Jeho zákon vyžaduje. To nemůžeme udělat bez oné víry, která přináší Kristovu spravedlnost do každodenní praxe.“ — *Selected Messages*, bk. 2, p. 381.

„Dokud bude vládnout Satan, budeme si muset podmaňovat sami sebe, abychom překonali zakořeněné hříchy; dokud bude život trvat, nebude tu žádné místo k zastavení, žádný bod, kterého bychom mohli dosáhnout a říci: Plně jsem dosáhl. Posvěcení je výsledkem celoživotní poslušnosti.“ — *The*

Acts of the Apostles, pp. 560, 561.

„Musíme si uvědomit, že skrze víru v Něho je naší výsadou být účastníky Božské přirozenosti, a tak utéci porušení, které je na světě v žádostech. Tehdy jsme očištěni od veškerého hříchu, ode všech povahových vad. Nesmíme si ponechat ani jeden hříšný sklon. . . .

„Když se účastníme Božské přirozenosti, dědičné a vypěstované sklony ke zlému jsou odříznuty od povahy a my jsme učiněni živou mocí pro dobro. Vždy, když se učíme od Božského Učitele, majíce denně účast na Jeho přirozenosti, spolupracujeme s Bohem na překonávání Satanových pokušení. Bůh pracuje, i člověk pracuje, aby byl člověk jedno s Kristem, jako je Kristus jedno s Bohem. . . .

„Je to Bůh, kdo nám dává moc k přemáhání. Ti, kdož slyší Jeho hlas a jsou poslušni Jeho přikázání, jsou schopni vytvářet spravedlivé povahy.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments], vol. 7, p. 943.*

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 23. 5.

- 1. Proč si Farizeové nemohli nárokovat věčný život na základě svého pokrevního původu – ani dnes nemůže nikdo doufat v původ nebo DNA jako znamení pro spasení?**
- 2. Vysvětlete charakteristické rysy pravých dětí Abrahamových.**
- 3. Co mohl Ježíš prohlásit ohledně Svě povahy?**
- 4. Jaký cíl je stanoven před každým Křesťanem?**
- 5. Jak můžeme být shledáni dokonalými a bezúhonnými před Bohem?**

Ježíš a slepý muž

„I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, kteříž vidí, aby slepí byli“ (Jan 9:39).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 3, pp. 570–575.

„Jobova historie ukázala, že utrpení je způsobeno Satanem, a je přemáháno Bohem za účelem milosrdenství.“ — *The Desire of Ages*, p. 471.

1. MYLNÉ CHÁPÁNÍ

Ne 25. 5.

a. Jakou otázku položili učedníci Ježíšovi, když viděli muže, který se byl narodil slepý? Jan 9:1, 2.

Jan 9:1, 2. A pomijeje, užírl člověka slepého od narození. 2. I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Mistře, kdo zhřešil, tento-li, čili rodičové jeho, že se slepý narodil?

b. Jakou bludnou představu ohledně utrpení měli Židé i učedníci, a jak z toho měl Satan prospěch? Jan 9:34 (první část).

Jan 9:34 (první část). Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil, . . .

„Židé obecně věřili, že hřích je trestán v tomto životě. Každé utrpení se považovalo za trest za nějaké provinění, buď samotného trpícího nebo jeho rodičů. Je pravda, že všechno utrpení vyplývá z přestoupení Božího zákona, ale tato pravda se stala převrácenou. Satan, původce hříchu a všech jeho následků, vedl lidi k tomu, aby pohlíželi na nemoc a smrt jako na něco, co pochází od Boha – jako na trest svévolně uvalený za hřích. Proto ten, na koho padlo nějaké velké utrpení nebo neštěstí, měl další břímě v tom, že byl považován za velkého hříšníka.

„Takto byla připravena cesta pro Židy, aby zavrhlí Ježíše. Na Toho, který, nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, Židé pohlíželi jako, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen; a zakrývali před Ním své tváře.“ — *The Desire of Ages*, p. 471.

2. K SLÁVĚ BOŽÍ

Po 26. 5.

a. Jaká Ježíšova odpověď vrhla světlo na utrpení a hřích? Jan 9:3–5.

Jan 9:3–5. Odpověděl Ježíš: Ani tento zhřešil, ani rodičové jeho, ale aby zjevení byli skutkové Boží na něm. 4. Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, když žádný nebude moci dělati. 5. Dokudž jsem na světě, světlo jsem světa.

„Kristovi učedníci zastávali víru Židů ohledně vztahu mezi hříchem a utrpením. I když Ježíš napravit jejich omyl, nevysvětlil příčinu mužova trápení, ale řekl jim, jaký bude následek. Následkem toho budou zjeveny skutky Boží. ‚Dokudž jsem na světě,‘ řekl, ‚světlo jsem světa.‘“ — *The Desire of Ages*, p. 471.

b. Co Ježíš krátce poté udělal, a jak s Ním slepý muž spolupracoval? Jan 9:6, 7.

Jan 9:6, 7. To pověděl, plinul na zemi, a učinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého. 7. A řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, což se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel, vida.

„Pak pomazal oči slepého muže a poslal ho, aby se umyl v rybníku Siloe, a mužův zrak se obnovil. Takto Ježíš odpověděl na otázku učedníků praktickým způsobem, jak obvykle odpovídal na otázky, které mu byly kladeny ze zvědavosti. Učedníci nebyli povoláni k tomu, aby diskutovali otázku ohledně toho, kdo zhřešil nebo nezhřešil, ale aby pochopili moc a milosrdenství Boží v dání zraku slepému. Bylo evidentní, že v hlíně ani v rybníku, do něhož byl slepý muž poslán se umýt, nebyla žádná uzdravující moc, ale že ta moc byla v Kristu.“ — *The Desire of Ages*, p. 471.

c. Popište různé reakce sousedů uzdraveného muže – a vypravujte rozhovor, který následoval mezi ním a jeho sousedy. Jan 9:8–12.

Jan 9:8–12. Sousedé pak a ti, kteříž jej prvé vídali slepého, řekli: Není-liž toto ten, kterýž sedával a žebrával? 9. Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k němu. Ale on pravil: Já jsem. 10. Tedy řekli jemu: Kterak jsou otevřeny oči tvé? 11. On odpověděl a řekl: Člověk ten, kterýž slove Ježíš, bláto učinil, a pomazal oči mých, a řekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem. 12. I řekli jemu: Kde jest ten? Řekl: Nevím.

„Sousedé toho mládence a ti, kteří ho znali dříve v jeho slepotě, říkali: ‚Není-liž toto ten, kterýž sedával a žebrával?‘ Dívali se na něj s pochybností; neboť když byly jeho oči otevřeny, jeho tvář se změnila a rozjasnila, a on vypadal jako jiný člověk. Otázka přecházela od jednoho k druhému. Někteří říkali: ‚Ten jest,‘ jiní: ‚Jest podoben k němu.‘ Avšak ten, který obdržel velké požehnání, vyřešil otázku tím, že řekl: ‚Já jsem.‘“ — *The Desire of Ages*, pp. 471, 472.

3. OTÁZKA SE STUPŇUJE

Út 27. 5.

a. Ke komu Židovští vůdcové vzali muže, který se byl narodil slepý – a proč? Ve který den byl vyléčen? Jan 9:13, 14.

Jan 9:13, 14. Tedy přivedli toho, kterýž někdy byl slepý, k farizeům. 14. Byla pak sobota, když Ježíš učinil bláto, a otevřel oči jeho.

b. Popište reakci Farizeů. Jan 9:15, 16.

Jan 9:15, 16. I otázali se ho opět i farizeové, kterak by prozřel. On pak řekl jim: Bláto položil na oči mé, a umyl jsem se, i vidím. 16. Tedy někteří

z farizeů řekli: Ten člověk není z Boha, nebo neostříhá soboty. Jiní pravili: Kterak může člověk hříšný takové divy činit? I byla různice mezi nimi.

„Farizeové doufali, že z Ježíše udělají hříšníka, a tudíž ne Mesiáše. Nevěděli, že to byl On, kdo byl učinil Sobotu a znal všechny její povinnosti, kdo byl uzdravil slepého muže. Jevili se úžasně horlivými pro zachovávání Soboty, a přitom plánovali vraždu právě v ten den.“ — *The Desire of Ages*, p. 472.

c. Koho Farizeové povolali, aby svědčili o muži, který byl vyléčen? Jan 9:18, 19.

Jan 9:18, 19. I nevěřili Židé o něm, by slepý býval a prozřel, až povolali rodičů toho, kterýž byl prozřel. 19. A otázali se jich, řkouce: Jest-li tento syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí?

„[Farizeové] povolali jeho rodiče a otázali se jich, řkouce: „Jest-li tento syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil?“

„Byl tu muž, který o sobě prohlašoval, že býval byl slepý a že se mu vrátil zrak; Farizeové by však raději popírali důkazy svých vlastních smyslů, než aby přiznali, že byli v bludu. Tak mocný je předsudek, tak pokrývující je Farizejská spravedlnost.“ — *The Desire of Ages*, p. 472.

d. Jak jsme varováni před dalekosáhlým zlem mít předpojatý názor? Přísloví 18:13.

Přísloví 18:13. Kdož odpovídá něco, prvé než vyslyší, počítá se to za bláznovství jemu a za lehkost.

„Jsou mnozí, kteří na to, co slyší, kladou svou vlastní konstrukci, čímž se myšlenka jeví zcela odlišná od té, kterou se řečník snažil vyjádřit. Někteří, slyšíce prostřednictvím svých vlastních předsudků či předpojatostí, chápou věc tak, jak si přejí, aby byla – jak to bude nejlépe vyhovovat jejich záměru.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 695.

4. TVÁŘÍ V TVÁŘ ZASTRAŠOVÁNÍ

St 28. 5.

a. Jak se Farizeové snažili zastrážit rodiče muže, který se byl narodil slepý – a jak oni reagovali? Jan 9:20, 21. Proč dali vyhýbavou odpověď? Jan 9:22, 23.

Jan 9:20, 21. Odpověděli jim rodičové jeho a řekli: Vímeť, že tento jest syn náš, a že se slepý narodil. 21. Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo otevřel oči jeho, myť nevíme. Máť léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluvití bude.

Jan 9:22, 23. Tak mluvili rodičové jeho, že se báli Židů; nebo již tak byli uložili Židé, aby, kdož by ho koli vyznal Kristem, vyobcován byl ze školy. 23. Protož řekli rodičové jeho: Máť léta, ptejte se jeho.

„Farizeům zbývala jediná naděje, a tou bylo zastrážit rodiče toho muže. Se zdánlivou upřímností se ptali: „Kterakž pak nyní vidí?“ Rodiče se báli ohrožit

sami sebe; neboť bylo vyhlášeno, že kdokoli by uznal Ježíše za Krista, aby ,vyobcován byl ze školy,‘ to znamená, že by měl být vyloučen ze synagogy na třicet dní. Během této doby by nemohlo být žádné dítě obřezáno ani žádný mrtvý by nemohl být oplakáván v domě vyloučeného. Trest se považoval za velké neštěstí; a kdyby nevedl k pokání, následoval by mnohem těžší trest. Velké dílo vykonané pro jejich syna přineslo rodičům přesvědčení, přesto odpovíděli: ,Vímeť, že tento jest syn náš, a že se slepý narodil. Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo otevřel oči jeho, myť nevíme. Máť léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluvití bude.‘ Takto přenesli všechnu odpovědnost ze sebe na svého syna; neboť se neodvážili vyznat Krista.“ — *The Desire of Ages*, pp. 472, 473.

b. Když jsme pod tlakem zastrašování, na co musíme pamatovat? Žalm 118:6.

Žalm 118:6. Hospodin se mnou, nebudu se báti. Co mi může učiniti člověk?

„Stůjte pevně a nikdy neudělejte nic špatného, radši než být nazváni zbabělci. Nedovolte žádným posměškům, žádným výhrůzkám, žádným zesměšňujícím poznámkám, aby vás přiměly porušit své svědomí v nejmenší podrobnosti.“ — *Fundamentals of Christian Education*, p. 93.

„Pravá Křesťanská povaha by se měla vyznačovat pevností záměru, nezdolným odhodláním, které nemůže být utvářeno ani podmaněno zemí ani peklem. Ten, kdo není slepý k přitažlivosti světských poct, lhostejný k hrozbám a nepohnutý lákadly, bude, pro sebe zcela nečekaně, poražen Satanovými úklady.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 4, pp. 543, 544.

„Dostane se nám nejprudšího odporu od Adventistů, kteří se stavějí proti zákonu Božímu. Avšak, stejně jako stavitelé hradeb Jeruzalémských, neměli bychom se nechat odvádět a zdržovat od našeho díla zprávami, posly, toužícími po diskusi nebo sporu, nebo zastrašujícími hrozbami, uveřejňováním lži nebo jakýmkoli úklady, které Satan může podniknout.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 574.

5. HISTORIE OPAKOVÁNÍ

Čt 29. 5.

a. Popište scénu, které má lid ostríhající Boží přikázání čelit – a jak na to máme reagovat. Zjevení 12:17; Skutky 4:18–20.

Zjevení 12:17. I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostríhají přikázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.

Skutky 4:18–20. I povolavše jich, přikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani neučili ve jménu Ježíšovu. 19. Tedy Petr a Jan odpovídajíce jim, řekli: Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sudíte. 20. Neboť my nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.

„Jak se spor rozšiřuje do nových oblastí a lidé jsou upozorňováni na pošlapávaný zákon Boží, je Satan rozrušen. Moc, která provází poselství,

bude jen rozčilovat ty, kteří mu odporují. Duchovní budou vynakládat téměř nadlidská úsilí zastřít světlo, aby nezářilo na jejich stádce. Všemi prostředky, kterými vládnou, budou usilovat o potlačení diskuse o těchto životně důležitých otázkách. Církev se obrací na silné rameno státní moci a v tomto díle se papeženci spojují s Protestanty. Jak se hnutí za vynucování neděle stane smělejším a rozhodnějším, zákon bude uplatněn proti těm, kdož ostříhají příkázání. Bude jim vyhrožováno pokutami a vězením a některým bude nabízeno vlivné postavení a jiné odměny a výhody jako podnět k tomu, aby se zřekli své víry. Jejich neochvějná odpověď však zní: „Ukažte nám ze slova Božího náš omyl“ – stejná žádost, kterou za podobných okolností vyslovil Luther. Ti, kteří jsou obžalováni před soudy, silně ospravedlňují pravdu, a někteří, kdož je slyší, jsou vedeni k rozhodnutí ostříhat všechna příkázání Boží. Takto bude světlo představeno tisícům lidí, kteří by jinak nevěděli nic o těchto pravdách.“ — *The Great Controversy*, p. 607.

b. Co musíme mít vždy na paměti, když čelíme opozici? Jan 9:39; Skutky 4:33; Matouš 10:28.

Jan 9:39. I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, kteříž vidí, aby slepí byli.

Skutky 4:33. A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim.

Matouš 10:28. A nebojte se těch, kteříž mordují tělo, ale duše nemohou zamordovati; než raději se bojte toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.

„[Apoštolové] se nedali zadržet ani zastrašit hrozbami.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 48.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 30. 5.

1. Jak Židovští vůdcové posuzovali nemocné a trpící?
2. Kdo a co skutečně vyléčilo slepého muže?
3. Proč byli sousedé slepého muže zmatení?
4. Jaké situací musel mladý muž po svém vyléčení čelit?
5. Jak se mám vyhnout upadnutí do léčky, která postihla jeho rodiče?

PRO DVĚ MODLITEBNY V TAMILNÁDU, INDIE

Archeologické důkazy ukazují, že již kolem roku 2600 př. n. l. vysoce urbanizovaná civilizace Indus obývala subkontinent, který je dnes známý jako Indie. Hlavním náboženským vlivem je zde dlouho Hinduismus (79,8 %), následovaný Islámem (14,2 %), Křesťanstvím (2,3 %), Sikhismem (1,7 %) a dalšími. I když existují zprávy o určitých kontaktech s Reformním hnutím ASD z 20. a 50. let 20. století, bylo to v roce 1987, kdy byla Severní Indie poprvé oficiálně zastoupena na zasedání delegátů Generální konference Reformního hnutí ASD.

Nejjihnější stát Indie – Tamilnádu – je považován za velmoc jak v průmyslu, tak v zemědělství. Dílo Páně je zde založeno již mnoho let, slouží ale obrovské populaci více než 72 milionů lidí v tomto státě, a proto je zapotřebí širšího dosahu.

Podle Indického sčítání lidu z roku 2001 měla obec Pattiveeranpatti 7 744 obyvatel. Její průměrná míra gramotnosti je 83 %, což je více než celostátní průměr 59,5 % (příznivé pro literaturu).

Hlavním zdrojem živobytí je zde káva, dále banány, pomeranče, kardamom, pepř a další koření. Pallapatti je velká obec s 13 701 obyvateli.

Od roku 1998 pomohla neúnavná práce evangelisty z Periyaklamu zvýšit počet členů církve zejména v těchto dvou oblastech. Různé problémy velmi ztěžují přetrvání v pronajatých domech, takže v tomto stadiu bratři v obcích Pattiveeranpatti a Pallapatti potřebují svá vlastní místa pro bohoslužby.

Duch Proroctví výslovně zmiňuje Indii jako místo, kde „miliony a miliony nikdy neslyšely ani o Bohu ani o Jeho lásce zjevené v Kristu. Je to jejich právo obdržet toto poznání. Mají stejný nárok jako my na Spasitelovo milosrdenství.“ — *Education*, p. 263.

Proto uctivě žádáme naše bratry a sestry po celém světě, abyste poskytli svou štedrou podporu při stavbě majáků, aby zde Pán mohl zářit. „S dílem obhajování přikázání Božích a napravování trhliny, která byla učiněna v zákoně Božím, máme misit soucit s trpícím lidstvem. Máme projevovat nejvyšší lásku Bohu; máme vyvyšovat Jeho památku.“ — *Welfare Ministry*, p. 32.

Děkujeme vám a kéž Pán žehná darům a dárčům!

Vaši bratři a sestry z Pattiveeranpatti a Pallapatti

Tváří v tvář duchovní slepotě

„Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu nebude odpuštěno lidem. A kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani v tomto věku, ani v budoucím“ (Matouš 12:31, 32).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 2, pp. 489–497.

„Není to Bůh, kdo zaslepuje oči lidí nebo zatvrzuje jejich srdce. On jim posílá světlo k nápravě jejich bludů, a aby byli vedeni po bezpečných stezkách; je to odmítnutím tohoto světla, že jsou oči zaslepeny a srdce zatvrzeno.“ — *The Desire of Ages*, p. 322.

1. OBNOVENÝ VÝSLECH

Ne 1. 6.

a. Když Farizeové podruhé zavolali mladého muže, kterému Ježíš navrátil zrak, k čemu se ho snažili přinutit, aby udělal? Jan 9:24.

Jan 9:24. Tedy zavolali po druhého člověka toho, kterýž býval slepý, a řekli jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník jest.

„Farizeové viděli, že poskytují publicitu dílu, které Ježíš dělá. Nemohli popřít zázrak. Slepý muž byl naplněn radostí a vděčností; spatřoval úžasné věci přírody a byl naplněn potěšením z krásy země a oblohy. Otevřeně vyprávěl o své zkušenosti, a oni se ho opět snažili umlčet, řkouce: ‚Vzdej chválu Bohu. My víme, že Člověk ten hříšník jest.‘ To znamená: Neříkej znovu, že tento Muž ti dal zrak; je to Bůh, kdo to udělal.“ — *The Desire of Ages*, p. 473.

b. Jaký nevyvratitelný argument mladý muž předložil? Jan 9:25.

Jan 9:25. I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než to vím, že byv slepý, nyní vidím.

2. OBNOVENÝ VÝSLECH (POKRAČOVÁNÍ)

Po 2. 6.

a. Na co se Farizeové znovu ptali mladého muže, kterému byl navrácen zrak – a co bylo jejich skutečným cílem? Jan 9:26.

Jan 9:26. I řekli jemu opět: Coť učinil? Kterak otevřel oči tvé?

„[Farizeové] se znovu ptali: ‚Coť učinil? Kterak otevřel oči tvé?‘ Mnohými slovy se ho snažili zmást, aby si myslel, že byl oklamán. Satan a jeho zlí andělé stáli po boku Farizeů a spojili své síly a lstivost s lidským uvažováním, aby zmařili Kristův vliv. Otupovali přesvědčení, které se prohlubovalo v mnoha myslích.“ — *The Desire of Ages*, p. 473.

b. Jak jim mladý muž odpověděl – a kdo stál po jeho boku, aby ho takto inspiroval? Jan 9:27.

Jan 9:27. Odpověděl jim: Již jsem vám pověděl, a neslyšeli jste? Což opět chcete slyšeti? Zdalíž i vy chcete učedlníci jeho býti?

„Andělé Boží byli také přítomni, aby posílili muže, jehož zrak byl navrácen.

„Farizeové si neuvědomovali, že mají co do činění s někým jiným než s nevzdělaným mužem, který se byl narodil slepý; neznali Toho, s nímž byli ve sporu. Božské světlo zářilo do komnat duše slepého muže. Když se ho tito pokrytci snažili přimět k nevíře, Bůh mu pomohl, aby ukázal, rázností a ostrostí své odpovědi, že se nenechá chytit do léčky.“ — *The Desire of Ages*, pp. 473, 474.

c. Jak jsme si jisti stejnou pomocí dnes? Lukáš 12:11, 12.

Lukáš 12:11, 12. Když pak vás vodití budou do škol a k vládařům a k mocným, nepečujte, kterak aneb co byste odpovídali, aneb co byste mluvili. 12. Duch svatý zajisté naučí vás v tu hodinu, co byste měli mluvit.

„Nyní, se svými Biblemi chcete jít před Boha, otevřít je před Bohem a prosit u Boha. Chcete urychlit své porozumění; chcete vědět, že znáte skutečné zásady pravdy, a pak, když se setkáte s odpůrci, nebudete se muset s nimi setkat ve své vlastní síle. Anděl Boží bude stát přímo po vašem boku, aby vám pomohl odpovědět na každou otázku, která vám může být položena. Avšak současně bude Satan stát přímo při vašich odpůrcích, aby je podnítil říkat věci, které se vám těžko snášejí, aby vás vyprovokoval mluvit nerozvážně; ale necht' je váš rozhovor takový, aby Satan nemohl využít vašich slov.“ — *The Review and Herald*, May 3, 1887.

3. ODVAHA PŘED SVÉHLAVĚ SLEPÝMI

Út 3. 6.

a. Když Farizeové nemohli oklamat uzdraveného mladého muže, jak ho ponížili – a jak se takové ignorantství projevovalo po celou historii? Jan 9:28, 29; 1 Korintským 1:18, 19, 26–28.

Jan 9:28, 29. I zlořečili jemu a řekli: Ty jsi učedník jeho, ale my jsme Mojžíšovi učedníci. 29. My víme, že Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak nevíme, odkud jest.

1 Korintským 1:18, 19, 26–28. Nebo slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest. 19. Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhu. . . . 26. Vidíte zajisté povolání své, bratří, že nemnozí moudří podlé těla, nemnozí mocní, nemnozí urození. 27. Ale což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. 28. A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobrž kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil,

„Pro Svou církev má Bůh v každé generaci zvláštní pravdu a zvláštní dílo. Pravda, která je skryta před světsky moudrými a prozíravými, je zjevena dětsky prostým a pokorným. Ona vyžaduje sebeobětování. Má bitvy k vybojování a vítězství k získání. Zpočátku je jejich zastánců málo. Velkými muži světa a církvemi přizpůsobujícími se světu jsou odpírání a opovrhování.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 78.

„Velcí vůdcové náboženského smýšlení v této generaci vychvalují a staví pomníky těch, kteří před staletími zasévali semeno pravdy. Neodvracejí se mnozí od tohoto díla, aby pošlapali výhonek, který dnes vyrůstá ze stejného semene? Opakuje se staré volání: ‚My víme, že Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak [Kristus v poslu, kterého On posílá], nevíme, odkud jest.‘ (Jan 9:29.) Stejně jako v dřívějších dobách se zvláštní pravdy pro tuto dobu nenacházejí u církevních autorit, ale u mužů a žen, kteří nejsou příliš učení ani příliš moudří, aby věřili slovu Božimu.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 79.

b. Jakému příkladu se můžeme naučit z upřímného svědectví mladého muže, spolu s dalšími upřímnými věřícími v Krista? Jan 9:30–33; Skutky 4:19, 20.

Jan 9:30–33. Odpověděl ten člověk a řekl jim: Toť jest jistě divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel oči mé. 31. Víme pak, že Bůh hříšníkům neslyší, ale kdo by ctitel Boží byl, a vůli jeho činil, tohoť slyší. 32. Od věků není slýcháno, aby kdo otevřel oči slepého narozeného. 33. Byť tento nebyl od Boha, nemohlť by nic učiniti.

Skutky 4:19, 20. Tedy Petr a Jan odpovídajíce jim, řekli: Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sudťe. 20. Neboť my nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.

„Ve vši skromnosti, v duchu milosti a v lásce Boží máme lidem poukazovat na skutečnost, že Pán Bůh je Stvořitel nebe a země a že sedmý den je Sobota Páně.

„Ve jménu Hospodinovu máme jít kupředu, rozvinující Jeho prapor, hájíce Jeho slovo. Když nám autority prikazují, abychom tuto práci nedělali, když nám zakazují hlásat prikázání Boží a víru Ježíšovu, pak bude nutné, abychom řikali to, co řekli apoštolové: ‚Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sudťe. Neboť my nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.‘ (Skutky 4:19, 20).“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 395.

4. TEMNÉ POSTOJE, TEMNÉ ČINY

St 4. 6.

a. Jelikož rozhněvaní Farizeové nebyli ochotni přijmout důkazy, co udělali s mladým mužem, který svědčil o svém uzdravení? Jan 9:34.

Jan 9:34. Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil, a ty nás učíš? I vyhnali jej ven.

„Ten muž se setkal se svými vyšetřovateli na jejich vlastní půdě. Jeho argumentace byla nevyvratitelná. Farizeové byli ohromeni a mlčeli – okouzleni jeho ostrými, rozhodnými slovy. Na několik okamžiků tam bylo

ticho. Pak zamračení kněží a rabíni shromáždili kolem sebe svá roucha, jako by se obávali, že se nakazí stykem s ním; vyrazili prach z noh svých a vrhali na něj nařčení: „Ty jsi všecken se v hříších narodil, a ty nás učíš?“ A vyobcovali jej.“ — *The Desire of Ages*, p. 474.

b. Naproti tomu, jak s mladým mužem jednal Ježíš? Jan 9:35–38.

Jan 9:35–38. Uslyšel pak Ježíš, že jej vyhnali ven. A když jej nalezl, řekl jemu: Věříš-liž ty v Syna Božího? 36. Odpověděl on a řekl: I kdož jest, Pane, abych věřil v něho? 37. I řekl jemu Ježíš: I viděl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, onť jest. 38. A on řekl: Věřím, Pane, a klaněl se jemu.

„Muž se vrhl k nohám Spasitelovým v uctívání. Nejenže mu byl navrácen přirozený zrak, ale byly otevřeny i oči jeho rozumu. Kristus se zjevil jeho duši a on Jej přijal jako Poslaného od Boha.“ — *The Desire of Ages*, p. 475.

c. Vysvětlete velký rozdíl mezi vyháněním vzpurných rebelů a tvrdohlavě slepými odmítači Krista, kteří vyobcovávají duše, které láskyplně poslouchají Boha. 1 Královská 9:6–9; Matouš 12:31, 32; Žalm 11,3.

1 Královská 9:6–9. Pakli se nazpět odvrátíte vy i synové vaši ode mne, a nebudete ostríhati přikázání mých a ustanovení mých, kteráž jsem vydal vám, ale odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaněti se jim: 7. Vyplním docela Izraele se svrchku země, kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem posvětil jménu svému, zavrhu od tváří své, i budeť Izrael za přísloví a za rozprávku mezi všemi národy. 8. Ano i dům tento, jakkoli bude slavný, kdokoli mimo něj půjde, užasne se a ckáti bude, i řekne: Proč tak učinil Hospodin zemi této a domu tomuto? 9. Tedy odpovědi: Proto že opustili Hospodina Boha svého, kterýž vyvedl otce jejich z země Egyptské, a chytily se bohů cizích, a klaněli se jim i sloužili jim, protož uvedl na ně Hospodin všechny tyto zlé věci.

Matouš 12:31, 32. Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu nebude odpuštěno lidem. 32. A kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani v tomto věku, ani v budoucím.

Žalm 11,3. Ale těmi usilováními zkaženi budou; nebo spravedlivý co učinil?

„[Viklef poznamenal,] že žádný člověk nemůže být doopravdy vyobcován, pokud na sebe nejprve nepřivodil odsouzení Boží.“ — *The Great Controversy*, p. 84.

„Odpor je údělem všech, které Bůh zaměstnává, aby předkládali pravdy zvláště použitelné pro jejich dobu. Byla přítomná pravda ve dnech Lutherových – pravda zvláštního významu v té době; je přítomná pravda pro církve dnes. . . . Ti, kteří předkládají pravdu pro tuto dobu, by neměli očekávat, že budou přijati s větší přízní, než byli raní reformátoři. Velký spor mezi pravdou a bludem, mezi Kristem a Satanem, má nabývat na intenzitě až do konce dějin tohoto světa.“ — *The Great Controversy*, pp. 143, 144.

a. Co řekl Ježíš o výsledcích Své práce? Jan 9:39.

Jan 9:39. I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, kteříž vidí, aby slepí byli.

„Poblíž se shromáždila skupina Farizeů, a pohled na ně přivedl na Ježíšovu mysl rozporuplnost, která se vždy projevovala v účinku Jeho slov a skutků. . . . Kristus přišel, aby otevřel slepé oči, aby dal světlo těm, kteří sedí ve tmách. Prohlásil se za světlo světa, a zázrak, který právě vykonal, byl důkazem Jeho poslání. Lidé, kteří patřili na Spasitele při Jeho příchodu, byli poctěni plnějším projevem Božské přítomnosti, než jakému se svět kdy těšil předtím. Poznání Boha bylo zjeveno dokonaleji. Avšak právě v tomto zjevení probíhal soud nad lidmi. Jejich povaha byla zkoušena, jejich osud byl určován.“ — *The Desire of Ages*, p. 475.

b. Jak Farizeové reagovali na Kristova slova? Jan 9:40. Když jim Ježíš odpovídal, jak odhalil jejich vinu za jejich vlastní slepotu? Jan 9:41.

Jan 9:40. I uslyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli, a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme?

Jan 9:41. Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protože hřích váš zůstává.

„Projev Božské moci, která dala slepému muži přirozený i duchovní zrak, zanechal Farizeje v ještě hlubší temnotě. . . . Kdyby vám Bůh znemožnil vidět pravdu, vaše nevědomost by nezahrnovala žádnou vinu. „Ale nyní pravíte: Vidíme.“ Domníváte se, že jste schopni vidět, a odmítáte prostředky, skrze které jedině byste mohli zrak získat. Ke všem, kdož si uvědomili svou potřebu, přišel Kristus s nekonečnou pomocí. Farizeové však nechtěli přiznat žádnou potřebu; odmítali přijít ke Kristu, a proto byli ponecháni ve slepotě – slepotě, za kterou byli sami vinni. Ježíš řekl: „Hřích váš zůstává.““ — *The Desire of Ages*, p. 475.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

- 1. O čem se Farizeové snažili přesvědčit dříve slepého muže?**
- 2. Kdo používal nevěřící Farizeje?**
- 3. Kdo pomohl mladému muži dát jasné a přesvědčivé odpovědi?**
- 4. Co se stalo, když on odvážně, otevřeně vyznal Krista?**
- 5. Vysvětlete, co je ve skutečnosti nejhorší forma slepoty, a proč.**

Ježíš, ten Dobrý Pastýř

„Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce“ (Jan 10:11).

Doporučená četba: *The Desire of Ages*, pp. 476–484.

„Kristus je dveře i pastýř. On vchází sám skrze sebe. Je to skrze Svou vlastní oběť, že se stává pastýřem ovcí.“ — *The Desire of Ages*, p. 478.

1. ZLODĚJ A PASTÝŘ

Ne 8. 6.

a. Jak Ježíš rozlišoval mezi zlodějem a pastýřem, a jaké duchovní poučení tím znázorňoval? Jan 10:1, 2.

Jan 10:1, 2. Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveřmi do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr. 2. Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovcí.

„Kristus tato proroctví [poukazující na Mesiášovo pastýřské poslání, jak se nachází v Izaiáš 40:9–11; Žalm 23:1 a Ezechiel 34:23, 16, 25, 28] použil na Sebe a ukázal rozdíl mezi Svou vlastní povahou a povahou vůdců v Izraeli. Farizeové právě vyhnali jednoho ze stáda, protože se odvážil vydávat svědectví o moci Kristově. Odřízli duši, kterou Pravý Pastýř přitahoval k Sobě. Tím ukázali, že jsou neznalí díla, které jim bylo svěřeno, a nehodní své zodpovědnosti jako pastýřů stáda. Ježíš jim nyní předložil rozdíl mezi nimi a Dobrým Pastýřem, a poukázal na Sebe jako na pravého strážce Hospodinova stáda.“ — *The Desire of Ages*, p. 477.

„Kristus nás miluje, protože jsme bezmocní a závislí.“ — *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 248.

b. Jaký vztah existuje mezi ovci a jejich pastýřem? Jan 10:3, 4. Co ovce udělají před cizím člověkem? Jan 10:5.

Jan 10:3, 4. Tomuž vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je. 4. A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho.

Jan 10:5. Cizího pak nikoli následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo neznají hlasu cizích.

a. Jak Ježíš zjevil Svůj vlastní protiklad k Farizeům? Jan 10:7–10.

Jan 10:7–10. Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovci. 8. Všickni, kolikž jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce. 9. Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne. 10. Zloděj nepřichází, než aby kradl a mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.

„Kristus je dveře do ovčince Božího. Těmito dveřmi našly vstup všechny Jeho děti od nejstarších dob. V Ježíši, jak je ukázán v předobrazech, jak je nastíněn v symbolech, jak se projevuje ve zjeveních proroků, jak je odhalen v lekcích daných Jeho učedníkům a v zázracích vykonaných pro syny lidské, spatřují ‚Beránka Božího, kterýž snímá hřích světa‘ (Jan 1:29), a skrze Něj jsou přivedeny do ovčince Jeho milosti. Přicházejí mnozí představující jiné předměty pro víru světa; vymýšlejí se obřady a systémy, skrze něž lidé doufají, že obdrží ospravedlnění a pokoj s Bohem, a že takto naleznou vstup do Jeho ovčince. Avšak jedinými dveřmi je Kristus, a všichni, kdož zavádějí něco, co zaujímá místo Kristovo, všichni, kdož se pokoušejí vejít do ovčince nějakým jiným způsobem, jsou zloději a lotři.

„Farizeové nevešli dveřmi. Vlezli do ovčince jinou cestou než Kristus a neplnili dílo pravého pastýře. Kněží a knížata, zákonníci a Farizeové, zničili živé pastviny a poskvřnili prameny vody života. Tyto falešné pastýře věrně popisují slova inspirace: ‚Neduživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neuvazujete, a zaplašené zase nepřivodíte, . . . ale přísně a tvrdě panujete nad nimi.‘ (Ezechiel 34:4.)“ — *The Desire of Ages*, p. 478.

b. Jak se pravý pastýř liší od nájemníka? Jan 10:11–13.

Jan 10:11–13. Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce. 12. Ale nájemník a ten, kterýž není pastýř, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a rozhání ovce. 13. Nájemník pak utíká; nebo nájemník jest, a nemá péče o ovce.

„Je zapotřebí nejen mužů, kteří umějí kázat, ale také těch, kteří mají pokusné poznání tajemství zbožnosti, a kteří mohou vyhovět naléhavým potřebám lidu – těch, kteří si uvědomují důležitost svého postavení jako služebníků Ježíšových, a s radostí vezmou na sebe kříž, který je On uči nést.

„Je nesmírně důležité, aby se kazatel hodně stýkal se svým lidem, a takto se obeznámoval s různými stupni lidské přirozenosti. Měl by studovat systém fungování mysli, aby svou výuku mohl přizpůsobit intelektu svých posluchačů. Takto se naučí oné velké lásce, kterou mají pouze ti, kdož podrobně studují přirozenost a potřeby lidí.“ — *Gospel Workers*, p. 191.

a. Jaký další charakteristický rys dobrého pastýře Ježíš projevil? Jan 10:14, 15.

Jan 10:14, 15. Já jsem ten dobrý pastýř, a znám své, a znajíť mne mé. 15. Jakož mne zná Otec, a já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.

„Jako pozemský pastýř zná své ovce, tak Božský Pastýř zná Svě stádo, které je rozptýleno po celém světě. ‚Vy pak ovce Mé, ovce pastvy Mé, jste vy lidé, a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.‘ Ježíš říká: ‚Povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.‘ ‚Na dlaních vyryl jsem tě.‘ (Ezechiel 34:31; Izaiáš 43:1; 49:16.)

„Ježíš nás zná jednotlivě a je dotčen pocitem našich slabostí. Zná nás všechny podle jména. Zná právě ten dům, v němž žijeme, jméno každého bydlícího. Občas dává příkazy Svým služebníkům, aby šli do určité ulice v určitém městě, do jednoho takového domu, aby našli jednu z Jeho ovcí.

„Každá duše je Ježíšovi známa tak plně, jako by byla jedinou duší, za kterou Spasitel zemřel. Úzkost jednoho každého se dotýká Jeho srdce. Volání o pomoc doléhá k Jeho uším. Přišel, aby přitáhl všechny lidi k Sobě. Vybízí je: ‚Pojďte za mnou,‘ a Jeho Duch působí na jejich srdce, aby je přitáhl, aby přišli k Němu. Mnozí odmítají být přitaženi. Ježíš ví, kteří to jsou. Ví také, kteří rádi slyší Jeho volání a jsou připraveni spadat pod Jeho pastýřskou péči. On říká: ‚Ovce Mé hlas Můj slyší, a já je znám, a následujít Mne‘ (Jan 10:27). Pečuje o jednoho každého, jako kdyby na tváři země nebyl nikdo jiný.“ — *The Desire of Ages*, pp. 479, 480.

b. O které jiné ovce projevoval Ježíš zájem? Jan 10:16.

Jan 10:16. A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivesti; nebo hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden ovčinec a jeden pastýř.

„Ježíš myslel na duše po celé zemi, které byly svedeny falešnými pastýři. Ty, které toužil shromáždit jako ovce Svě pastvy, byly rozptýleny mezi vlky, a On řekl: ‚Mám i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivesti; nebo hlas Můj slyšeti budou. A budeť jedno stádo a jeden pastýř.‘ (Jan 10:16, opravený kralický překlad.)“ — *The Desire of Ages*, p. 483.

„Bůh má klenoty ve všech církvích, a nám nepřisluší, abychom činili rozsáhlé veřejné odsuzování údajného náboženského světa, ale v pokoře a lásce předkládali všem pravdu, jak ona je v Ježíšovi. Necht' lidé vidí zbožnost a oddanost, necht' vidí povahu podobnou povaze Kristově, a budou přitahováni k pravdě.“ — *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 4, p. 1184.

a. Jakou Božskou moc Ježíš prohlásil, že má? Jan 10:17, 18.

Jan 10:17, 18. Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. 18. Nižádnýť jí neběře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.

„Protož Mne Otec miluje, že já pokládám duši Svou, abych ji zase vzal“ (Jan 10:17). To znamená: Můj Otec vás tak miloval, že Mne miluje ještě více za to, že dávám Svůj život, abych vás vykoupil. Tím, že jsem se stal vaším zástupcem a ručitelem, tím, že jsem se vzdal Svého života, tím, že jsem převzal vaše závazky, vaše přestupky, jsem se zalíbil Svému Otci.

„Já pokládám duši Svou, abych ji zase vzal. Nižádnýť jí neběře ode Mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji“ (Jan 10:17, 18). Jako člen lidské rodiny byl On smrtelný, ale jako Bůh byl pramenem života pro svět. Mohl odolat postupům smrti a odmítnout se podřídit její nadvládě; ale dobrovolně položil Svůj život, aby mohl vynést život a nesmrtelnost na světlo. Nesl hřích světa, snášel jeho prokletí, vydal Svůj život jako oběť, aby lidé nemuseli umírat navěky. „Ještěť On nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní On nesl. . . . On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na Něj vzložena, a zsinlostí Jeho lékařství nám způsobeno. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na Něj nepravosti všech nás.“ (Izaiáš 53:4–6.)“ — *The Desire of Ages*, pp. 483, 484.

b. Co vede lidi k následování Krista? Jan 10:27; 1 Jan 4:10, 19.

Jan 10:27. Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.

1 Jan 4:10, 19. V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše. . . . 19. My milujeme jej, nebo on prvé miloval nás.

„Není to strach z trestu ani naděje na věčnou odměnu, co vede učedníky Kristovy, aby Jej následovali. Dívají se na Spasitelovu nesrovnatelnou lásku, zjevenou během Jeho pozemské pouti, od jeslí Betlémských až ke Golgotskému kříži, a pohled na Něj přitahuje, obměkčuje a podmaňuje duši. Láska se probouzí v srdcích těch, kteří se dívají. Oni slyší Jeho hlas a následují Jej.“ — *The Desire of Ages*, p. 480.

„Uvažujeme o Jeho životě na zemi, o Jeho oběti pro nás, o Jeho práci v nebi jako našeho přímluvce, a o přibytých, které připravuje pro ty, kdož Jej milují, a můžeme jen zvolat: Ó, ta vysokost a hlubokost lásky Kristovy!“ — *The Acts of the Apostles*, p. 334.

a. Jaké ujištění dává Ježíš Svým ovcím? Jan 10:28, 29.

Jan 10:28, 29. A jáť život věčný dávám jim, a nezhynout' na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. 29. Otec můj, kterýž mi je dal, větší jest nade všechny, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého.

„I když nyní vystoupil do přítomnosti Boží a sdílí trůn vesmíru, neztratil Ježíš nic ze Své soucitné přirozenosti. Totéž něžné, soucitné srdce je dnes otevřeno všem bídám lidství. Ruka, která byla probodnuta, je dnes vztažena, aby hojněji žehnala Svému lidu, který je ve světě. „A nezhynout' na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky Mé. ‘ Duše, která se odevzdala Kristu, je v Jeho očích cennější než celý svět. Spasitel by byl prošel trýzní Golgoty, aby mohla být spasena jediná duše v Jeho království. Nikdy neopustí toho, za koho zemřel. Pokud se Jeho následovníci nerozhodnou Jej opustit, On je bude pevně držet.“ — *The Desire of Ages*, pp. 480, 483.

b. Na čem spočívá naše duchovní bezpečí a jistota spasení? Římanům 8:31–39.

Římanům 8:31–39. Což tedy díme k tomu? Kdyžť jest Bůh s námi, i kdo proti nám? 32. Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal? 33. Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, kterýž ospravedlňuje. 34. Kdo jest, ješto by potupil? Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás. 35. Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivensství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečensství, čili meč? 36. Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabiti. 37. Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval. 38. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, 39. Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.

„V nebeských síních Kristus prosí za Svou církev – prosí za ty, za které zaplatil výkupní cenu Své krve. Staletí, věky, nemohou nikdy snížit účinnost Jeho smírující oběti. Ani život ani smrt, ani vysokost ani hlubokost, nás nemohou odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši; ne proto, že bychom se Jej tak pevně drželi, ale proto, že On drží tak pevně nás. Kdyby naše spasení záviselo na našem vlastním úsilí, nemohli bychom být spaseni; ale ono záleží na Tom, který je za všemi zaslíbeními. Naše uchopení Jeho se může zdát slabé, ale Jeho láska je láskou staršího bratra; dokud s Ním udržujeme své spojení, nikdo nás nemůže vytrhnout z Jeho ruky.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 552, 553.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

1. Vysvětlete rozdíl v chování mezi pastýřem a zlodějem.
2. Skrze jaký jiný symbol určil Ježíš Svou totožnost?
3. Jak praví pastýři jednají se svými ovcemi?
4. Proč ovce následují pastýře, a ne cizího člověka?
5. Vysvětlete, jak si máme být jisti spasením.

Ježíš a Lazar

„Drahá jest před očima Hospodinovýmá smrt svatých jeho“ (Žalm 116:15).

Doporučená četba: *The Ministry of Healing*, pp. 219–224.

„V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený. Božství Kristovo je pro věřícího zárukou věčného života.“ — *The Desire of Ages*, p. 530.

1. RODINA V BETANY

Ne 15. 6.

a. Jaké učedníky měl Ježíš v městečku Betany? Jan 11:5.

Jan 11:5. Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara.

„[Kristovo] srdce bylo spojeno silným poutem náklonnosti k rodině v Betany a pro jednoho z nich bylo vykonáno Jeho nejúžasnější dílo.

„V Lazarově domově Ježíš často nacházel odpočinek. Spasitel neměl žádný Svůj vlastní domov; byl odkázán na pohostinnost Svých přátel a učedníků, a často, když byl unaven a žíznil po lidském společenství, byl rád, že může utéci do této pokojné domácnosti, pryč od podezíravosti a žárlivosti rozhněvaných Farizeů. Zde našel upřímné přijetí a čisté, svaté přátelství. Zde mohl mluvit s prostotou a s dokonalou svobodou, protože věděl, že Jeho slova budou pochopena a ceněna.“ — *The Desire of Ages*, p. 524.

b. V jakém typu domova je Bůh přítomen se Svými nejvybranějšími požehnáními? Přísloví 3:33 (poslední část).

Přísloví 3:33 (poslední část). . . . přibýtku spravedlivých žehná:

„Náš Spasitel ocenil klidný domov a zainteresované posluchače. Toužil po lidské něžnosti, zdvořilosti a náklonnosti. Ti, kteří přijali nebeské poučení, které On byl vždy připraven udělit, byli velmi požehnáni.“ — *The Desire of Ages*, p. 524.

2. LAZAR ONEMOCNĚL

Po 16. 6.

a. Jak Lazarovy sestry jednaly, když jejich bratr vážně onemocněl — a jaké reakce se jim dostalo? Jan 11:1–4.

Jan 11:1–4. Byl pak nemocen nějaký Lazar z Betany, z městečka Marie a Marty, sestry její. 2. A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí, a vytřela nohy jeho vlasy svými, jejíž bratr Lazar byl nemocen. 3. Tedy poslaly k němu ty sestry, řkouce: Pane, ať, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest. 4. A uslyšav to Ježíš, řekl: Nemoc ta není k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni.

„Lazar byl náhle postižen nemocí a jeho sestry poslaly ke Spasiteli, řkouce: ‚Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest.‘ Viděly prudkost nemoci, která zachvátila jejich bratra, ale věděly, že Kristus se ukázal být schopen uzdravit všechny druhy nemocí. Věřily, že s nimi bude mít soucit v jejich tísní; proto nekladly žádný naléhavý požadavek na Jeho bezprostřední přítomnost, ale vyslaly pouze důvěřivý vzkaz: ‚Ten, kteréhož miluješ, nemocen jest.‘ Myslely, že okamžitě odpoví na jejich poselství a bude s nimi, jakmile dorazí do Betany.

„Úzkostlivě čekaly na slovo od Ježíše. Dokud v jejich bratrovi ještě žila jiskra života, modlily se a vyhlížely Ježíšův příchod. Posel se však vrátil bez Něho. Přesto přinesl poselství: ‚Nemoc ta není k smrti,‘ a ony se držely naděje, že Lazar bude žít. Něžně se snažily promlouvat slova naděje a povzbuzení k trpícimu, který byl téměř v bezvědomí.“ — *The Desire of Ages*, pp. 525, 526.

b. Popište Kristova slova a skutky v příštích několika dnech. Jan 11:5–8.

Jan 11:5–8. Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara. 6. A jakž uslyšel, že by nemocen byl, tedy pozůstal za dva dni na tom místě, kdež byl. 7. Potom pak di učedníkům: Podme zase do Judstva. 8. Rekli jemu učedníci: Mistrě, nyní hledali tě Židé kamenovati, a zase tam chceš jíti?

„Během těch dvou dnů se zdálo, že Kristus pustil poselství ze Své mysli; neboť nemluvil o Lazarovi. Učedníci mysleli na Jana Křtitele, Ježíšova předchůdce. Divili se, proč Ježíš, který měl moc konat úžasné zázraky, dovolil, aby Jan strádal ve vězení a zemřel násilnou smrtí. Proč Kristus, který měl takovou moc, nezachránil Janovi život? Tuto otázku často kladli Farizeové, kteří ji předkládali jako nevyvratitelný argument proti Kristovu tvrzení, že je Synem Božím. Spasitel varoval Své učedníky před zkouškami, ztrátami a pronásledováním. Což by je opustil ve zkoušce? Někteří se ptali, zda se nespletli v Jeho poslání. Všichni byli hluboce znepokojeni. . . .

„Učedníci se ptali, proč Ježíš, jestliže se chystal jít do Judstva, čekal dva dny. Avšak starost o Krista a o sebe samé byla nyní v jejich myslích na prvním místě. Neviděli nic než nebezpečí na cestě, kterou se On chystal jít.“ — *The Desire of Ages*, pp. 526, 527.

3. ZKLAMÁNÍ SE MĚNÍ V NADĚJI

Út 17. 6.

a. Jaké nadčasové poselství můžeme získat z toho, jak Kristus zvládl spleť sled událostí kolem Lazarovy nemoci? Jan 11:9, 10.

Jan 11:9, 10. Odpověděl Ježíš: Zdalíž není dvanácte hodin za den? Chodili kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí. 10. Pakliť by kdo chodil v noci, urazíť se; nebo světla není v něm.

„Ti, kteří by mohli být Kristovými spolupracovníky, ale kteří pohrdli posly a jejich poselstvím, budou ztrácet svou orientaci. Budou chodit ve tmě,

nevědouce, o co se urazí. Takoví jsou připraveni nechat se oklamat bludy posledního dne. Jejich myslí jsou posedlé podružnými zájmy, a oni ztrácejí požehnanou příležitost spojit se s Kristem a být Božími spolupracovníky.“ — *Fundamentals of Christian Education*, p. 471.

b. Jaké úžasné zjevení dával Ježíš Svým učedníkům – ale jak si Jeho slova vykládali? Jan 11:11, 12.

Jan 11:11, 12. To pověděl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí, ale jdut', abych jej ze sna probudil. 12. Řekli učedníci jeho: Pane, spí-liť, zdráv bude.

„To pověděl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí, ale jdut', abych jej ze sna probudil.“ „Lazar, přítel náš, spí.“ Jak dojemná slova! Jak plná soucitu! Při pomyšlení na nebezpečí, kterému se jejich Mistr chystal vystavit tím, že půjde do Jeruzaléma, učedníci téměř byli zapomněli na truchlící rodinu v Betany. Ale ne tak Kristus. Učedníci se cítili pokárání. Byli zklamáni, protože Kristus nereagoval na poselství pohotověji. Byli v pokušení myslet si, že nemá k Lazarovi a jeho sestřím takovou něžnou lásku, jakou si mysleli, že má, jinak by byl pospíchal s poslem zpět. Ale slova: „Lazar, přítel náš, spí“ probudila v jejich myslích správné pocity. Byli přesvědčeni, že Kristus nezapomněl na své trpící přátele.“ — *The Desire of Ages*, p. 527.

c. Vysvětlíte, co Kristova slova ve skutečnosti znamenají. Jan 11:13, 14.

Jan 11:13, 14. Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o spání sna mluvil. 14. Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel.

„Kristus Svým věřícím dítkám představuje smrt jako spánek. Jejich život je skryt s Kristem v Bohu, a dokud nezatroubí poslední trouba, budou ti, kdož umírají, spát v Něm.“ — *The Desire of Ages*, p. 527.v

4. ČEKÁNÍ, ČEKÁNÍ, ČEKÁNÍ . . .

St 18. 6.

a. Proč se Ježíš zdržoval dál od Betany i po poznání, že Lazar zemřel? Jan 11:15.

Jan 11:15. A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste věřili. Ale pod'me k němu.

„Učedníci se divili Kristovým slovům, když řekl: „Lazar umřel. Araduji se . . . že jsem tam nebyl.“ Což se Spasitel ze Svě vlastní vůle vyhýbal domovu Svých trpících přátel? Zdá se, že Marie, Marta a umírající Lazar zůstali sami. Nebyli však sami. Kristus viděl celou scénu, a po Lazarově smrti byly truchlící sestry podporovány Jeho milostí. Ježíš byl svědkem zármutku jejich rozervaných srdcí, když jejich bratr zápasil se svým silným nepřítelem, se smrtí. Pocítil každou bolest úzkosti, když Svým učedníkům řekl: „Lazar umřel.“ Kristus však neměl jen své milované v Betany, na které myslel; musel vzít v úvahu výchovu Svých učedníků. Měli být Jeho představiteli světu, aby Otcovo požehnání mohlo obejmout všechny. Kvůli nim nechal Lazara zemřít. Kdyby ho byl uzdravil z nemoci, nestal by se zázrak, který je nejpozitivnějším důkazem Jeho Božské povahy.“ — *The Desire of Ages*, p. 528.

b. Co bychom si měli uvědomit z toho, jak Velký Lékař dovolil, aby Lazar, Jeho přítel, byl tak nemocný a skutečně zemřel? 1 Korintským 15:17–19; Žalm 18:29.

1 Korintským 15:17–19. A nevstal-liť z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste v svých hříších. 18. A takť i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli. 19. Jestližeť pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí.

Žalm 18:29. Ty jistě rozsvěcuješ svíci mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje temnosti mé.

„[Kristovo] dílo neskončilo s předvedením Jeho moci nad nemocí. Učinil z každého uzdravovacího díla příležitost k tomu, aby byly do srdce vštípeny Božské zásady Jeho lásky a laskavosti.“ — *Counsels on Health*, p. 249.

„Kdyby byl Kristus přítomen u nemocného, Lazar by nezemřel; neboť Satan by nad ním neměl žádnou moc. Smrt nemohla namířit svůj šíp na Lazara v přítomnosti Dárce Života. Proto Kristus zůstal vzdálen. Dovolil nepříteli, aby uplatnil svou moc, aby ho mohl zahnat zpět jako poraženého nepřitele. Dovolil, aby se Lazar dostal pod nadvládu smrti; a aby trpící sestry viděly svého bratra uloženého v hrobě. Kristus věděl, že při pohledu na mrtvou tvář svého bratra bude jejich víra ve Vykupitele těžce zkoušena. Věděl však, že díky boji, kterým nyní procházely, bude jejich víra zářit mnohem mocněji. Vytrpěl každou bolest zármutku, kterou snášely. Kvůli tomu, že otálel, nemiloval je o nic méně; ale věděl, že pro ně, pro Lazara, pro Něj samého a pro Jeho učedníky se má dosáhnout vítězství.“ — *The Desire of Ages*, p. 528.

5. NE VŽDY TAK, JAK OČEKÁVÁME . . .

Čt 19. 6.

a. Co musíme vždy zvážit ohledně smrti věrných Božích služebníků, bez ohledu na to, jak k ní dochází? Žalm 116:15. Uveďte příklad.

Žalm 116:15. Drahá jest před očima Hospodinovými smrt svatých jeho.

„Nebylo dáno Elizeovi, aby následoval svého mistra na ohnivém voze. Hospodin dopustil, aby na něj přišla vleklá nemoc. Během dlouhých hodin lidské slabosti a utrpení se jeho víra pevně opírala o zaslíbení Boží, a vždy kolem sebe viděl nebeské posly útěchy a pokoje. . . . Víra dozrála v trvalou důvěru v jeho Boha, a když ho smrt povolala, byl připraven odpočinout si od své práce.“ — *Prophets and Kings*, pp. 263, 264.

b. Jaké události se odehrály v Betany před Ježíšovým příchodem – a kdo další tam byl, když On přišel? Jan 11:17–19.

Jan 11:17–19. Přišel tedy Ježíš, a nalezl ho již čtyři dni v hrobě pochovaného. 18. Byla pak Betany blízko od Jeruzaléma, okolo honů patnácte. 19. Mnozí pak z Židů byli přišli k Martě a Marii, aby je těšili pro bratra jejich.

„Když Kristus otálel s příchodem k Lazarovi, měl záměr milosrdenství vůči těm, kteří Jej nepřijali. Otálel, aby vzkříšením Lazara z mrtvých dal Svému tvrdošíjnému, nevěřícímu lidu další důkaz, že je On skutečně ‚vzkříšení i život.‘ Nebyl ochoten vzdát se veškeré naděje o lidu, o ubohých, bloudících ovcích z domu Izraelského. Jeho srdce bylo zlomeno kvůli jejich nekajivosti. Ve Svém milosrdenství jim chtěl dát ještě jeden důkaz, že On je Napravovatel, Ten, který jediný může vynést na světlo život a nesmrtelnost. Měl to být důkaz, který by kněží nemohli špatně vykládat. Toto byl důvod, proč otálel jít do Betany. Tento vrcholný zázrak, vzkříšení Lazara, měl dát Boží pečeť Jeho dílu a Jeho nároku na Božství.“ — *The Desire of Ages*, p. 529.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 20. 6.

- 1. Kdo byli členové Lazarovy rodiny?**
- 2. Proč Ježíš okamžitě nevyhověl žádosti Svých přátel?**
- 3. Jaká byla reakce učedníků na Kristův postoj?**
- 4. Jak by měli pohlížet na smrt ti, kdož věří v Krista?**
- 5. Z jakého důvodu Kristus dovolil, aby Lazar zemřel?**

Vzkříšení i život

„Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude“ (Jan 11:25).

Doporučená četba: *Selected Messages, bk. 1, pp. 296–300.*

„Pro věřícího je smrt jen maličkost. Kristus o ní mluví, jako kdyby to byl malý okamžik. . . . Pro Křesťana je smrt pouhým spánkem, chvílí ticha a tmy. Život je skryt s Kristem v Bohu.“ — *The Desire of Ages, p. 787.*

1. JEŽÍŠ V BETANY

Ne 22. 6.

a. Když Marta slyšela, že Ježíš přichází do Betany, co udělala a jaké přesvědčení vyjádřila? Jan 11:20–22.

Jan 11:20–22. Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla proti němu, ale Maria doma seděla. 21. I řekla Marta Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. 22. Ale i nyníť vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh.

„Mezi truchlícími přáteli byli i příbuzní rodiny, z nichž někteří zastávali v Jeruzalémě vysoké odpovědné funkce. Mezi nimi byli někteří z Kristových nejúhlavnějších nepřátel. Kristus znal jejich záměry, a proto se nedal poznat ihned. Poselství bylo Martě předáno tak tiše, že ho ostatní v místnosti neslyšeli. . . .

„Marta spěchala vstříc Ježíši, své srdce rozechvělé protichůdnými pocity. V Jeho výrazné tváři četla stejnou něhu a lásku, která tam vždy byla. Její důvěra v Něho byla nezlomná, ale myslela na svého vroucně milovaného bratra, kterého miloval i Ježíš. Se zármutkem v srdci, protože Kristus nepřišel dříve, přesto s nadějí, že i nyní udělá něco, aby je utěšil, řekla: ‚Pane, kdybys Ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.‘ Znovu a znovu, uprostřed hluku vytvářeného truchlícími, opakovaly sestry tato slova.

„S lidským i Božským soucitem pohlédl Ježíš do její smutné, ustarané tváře. Marta neměla chuť vyprávět o minulosti; vše bylo vyjádřeno patetickými slovy: ‚Pane, kdybys Ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.‘ Avšak když se podívala do té tváře lásky, dodala: ‚Nyníť vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh.‘“ — *The Desire of Ages, pp. 529, 530.*

a. O čem Ježíš Martu ujistil? Jan 11:23. Co tím rozuměla? Jan 11:24.*Jan 11:23. Dí jí Ježíš: Vstaneť bratr tvůj.**Jan 11:24. Řekla jemu Marta: Vím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější.*

„Ježíš povzbudil její víru, řka: ‚Vstaneť bratr tvůj.‘ Jeho odpověď nebyla určena ke vzbuzení naděje na okamžitou změnu. Přenesl Martiny myšlenky mimo přítomné obnovení jejího bratra, a upevnil je na vzkříšení spravedlivých. Učinil tak proto, aby ve vzkříšení Lazara viděla záruku vzkříšení všech spravedlivých mrtvých, a ujištění, že to bude vykonáno Spasitelovou mocí.

„Marta odpověděla: ‚Vím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější.‘“
— *The Desire of Ages*, p. 530.

b. Jakými slovy Ježíš uznal Martino přesvědčení? Jan 11:25; 1 Jan 5:12.

Jan 11:25. Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.

1 Jan 5:12. Kdožť má Syna, máť život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.

„Ježíš se stále snažil dát její víře správný směr, a proto prohlásil: ‚Já jsem vzkříšení i život.‘ V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený. ‚Kdožť má Syna, máť život.‘ (1 Jan 5:12.) Božství Kristovo je pro věřícího zárukou věčného života.“ — *The Desire of Ages*, p. 530.

c. Jaké zaslíbení je základem naší naděje po smrti, a jak Martino přesvědčení souviselo s Kristovým zázrakem? Jan 5:26; 11:26, 27.

Jan 5:26. Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě.

Jan 11:26, 27. A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky. Věříš-li tomu? 27. Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět.

„Kristus se zde dívá dopředu k času Svého druhého příchodu. Tehdy spravedliví mrtví vstanou neporušitelní a žijící spravedliví budou přeneseni do nebe, aniž uvidí smrti. Zázrak, který se Kristus chystal vykonat vzkříšením Lazara z mrtvých, bude představovat vzkříšení všech spravedlivých mrtvých. Svým slovem a Svými skutky se prohlásil za Původce vzkříšení. Ten, který měl sám brzy zemřít na kříži, stál s klíči smrti, přemožitel hrobu, a trval na Svém právu a moci dát věčný život.“ — *The Desire of Ages*, p. 530.

a. Popište jednání a slova zármutkem sklíčené Marie. Jan 11:28–32.

Jan 11:28–32. A když to pověděla, odešla a zavolala tajně Marie, sestry své, řkuci: Mistr zde jest, a volá tebe. 29. Ona jakž uslyšela, vstala rychle, a šla k němu. 30. Ještě pak byl Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě, kdež vyšla byla proti němu Marta. 31. Tedy Židé, kteříž s ní byli v domě, a těšili ji, viděvše Marii, že rychle vstala a vyšla, šli za ní, řkouce: Jde k hrobu, aby tam plakala. 32. Ale Maria, když tam přišla, kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla k nohám jeho, řkuci jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.

b. Když Ježíš viděl Marii a některé Židy plakat, co učinil – a proč? Jan 11:33–35.

Jan 11:33–35. Ježíš pak jakž uzřel, ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní přišli, ani plačí, zastonal duchem, a zkormoutil se. 34. A řekl: Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane, pod' a pohled'. 35. I zaplakal Ježíš.

„Ježíš pak jakž uzřel, ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní přišli, ani plačí, zastonal duchem, a zkormoutil se. ‘Četl v srdcích všech shromážděných. Viděl, že u mnohých to, co se pokládalo za projev zármutku, byla pouze přetvářka. Věděl, že někteří ve skupině, kteří nyní projevují pokrytecký zármutek, budou zanedlouho plánovat smrt nejen mocného vykonavatele zázraků, ale i toho, který má být vzkříšen z mrtvých. Kristus by z nich mohl sejmut jejich roucho předstíraného zármutku. On však zadržel své spravedlivé rozhořčení. Slova, která mohl ve vši pravdě říci, nepromluvil kvůli milované osobě klečící v zármutku u Jeho nohou, která v Něj opravdově věřila.

„Kdež jste jej položili?“ zeptal se. ‘Řkou jemu: Pane, pod' a pohled’. ‘Společně se vydali k hrobu. Byla to truchlivá scéna. Lazar byl velmi milován a jeho sestry pro něj plakaly se zlomenými srdci, zatímco ti, kdož byli jeho přáteli, mísili své slzy se slzami truchlících sester. Vzhledem k této lidské úzkosti a ke skutečnosti, že trpící přátelé mohli truchlit nad mrtvým, zatímco Spasitel světa stál opodál – ,i zaplakal Ježíš. ‘Ačkoli byl Synem Božím, přesto vzal na Sebe lidskou přirozenost a byl pohnut lidským zármutkem. Jeho něžné, soucitné srdce je vždy utrpením vzbuzeno k soucitu. On pláče s plačícími a raduje se s radujícími.“ — *The Desire of Ages*, p. 533.

c. Jak má být tento okamžik v Ježíšově životě příkladem pro nás? Římanům 12:15.

Římanům 12:15. Radujte se s radujícími, a plačte s plačícími.

„Úžasný Kristův příklad, nesrovnatelná něžnost, s níž vnímal pocity druhých, pláče s plačícími, raduje se s radujícími, musí mít hluboký vliv na povahu všech, kdož Jej upřímně následují. Laskavými slovy a skutky se budou snažit, aby usnadnili cestu unaveným nohám.“ — *The Ministry of Healing*, pp. 157, 158.

a. Jaký příkaz dal Ježíš těm kolem sebe? Jan 11:39 (první část). Jak Marta reagovala a co jí Ježíš řekl? Jan 11:39 (poslední část).

Jan 11:39 (první část). Dí Ježíš: Zdvihněte kámen. . . .

Jan 11:39 (poslední část). . . . Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest.

„Když se Pán chystá vykonat nějaké dílo, Satan působí na někoho, aby vznášel námitky. ‚Zdvihněte kámen,‘ řekl Kristus. Pokud je to možné, připravujte cestu pro Mé dílo. Avšak Martina pozitivní a ctižádostivá povaha se prosadila. Nechtěla, aby se rozkládající se tělo ukázalo. Lidské srdce pomalu chápe Kristova slova, a Martina víra nepochopila pravý význam Jeho zaslíbení.

„Kristus pokáral Martu, ale Jeho slova byla pronesena s největší mírností. ‚Všakt’ jsem řekl, že budeš-li věřit, uziš slávu Boží.‘ Proč bys měla pochybovat o Mé moci? Proč rozum odporuje Mým požadavkům? Máš Mé slovo. Budeš-li věřit, uziš slávu Boží. Přirozené nemožnosti nemohou zabránit práci Všemohoucího. Pochybovačnost a nevíra nejsou pokora. Bezvýhradná víra v Kristovo slovo je pravá pokora, pravé sebeodevzdání.

„‚Zdvihněte kámen.‘ Kristus by mohl přikázat kameni, aby se odstranil, a on by uposlechl Jeho hlasu. Mohl by přikázat andělům, kteří byli těsně po Jeho boku, aby to udělali. Na Jeho příkaz by neviditelné ruce kámen odstranily. Ten však měl být odstraněn lidskýma rukama. Takto chtěl Kristus ukázat, že lidství má spolupracovat s Božstvím. Co může vykonat lidská moc, k tomu Božská moc není povolána učinit. Bůh se neobejde bez pomoci člověka. Posiluje ho, spolupracuje s ním, když on používá síly a schopnosti, které mu byly dány.“ — *The Desire of Ages*, p. 535.

b. Jaká Kristova slova dnes jemně kárají naši nevíru? Jan 11:40.

Jan 11:40. Dí jí Ježíš: Všakt’ jsem řekl, že budeš-li věřit, uziš slávu Boží.

„Mnozí nemají živou víru. Proto nevidí více z moci Boží. Jejich slabost je výsledkem jejich nevíry. . . . Plánují a vymýšlejí, ale málo se modlí a mají malou opravdovou důvěru v Boha. Myslí si, že mají víru, ale je to pouze chvilkový podnět. Neuvědomují si svou vlastní potřebu ani Boží ochotu dávat, a proto nepředkládají vytrvale své žádosti před Pána.“ — *Christ’s Object Lessons*, pp. 145, 146.

a. Jakou modlitbu Ježíš pronesl u hrobky? Jan 11:41, 42.

Jan 11:41, 42. Tedy zdvihl kámen, kdež byl ten mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl zhůru oči a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel. 42. Já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal.

„Rozkaz je uposlechnut. Kámen je odvalen. Vše se děje otevřeně a vědomě. Všem je dána šance vidět, že se neprovádí žádný podvod. Tam leží Lazarovo tělo ve svém skalním hrobě, chladné a tiché ve smrti. Výkřiky truchlících utichly. Překvapená a plná očekávání stojí společnost kolem hrobky a čeká, co bude následovat. . . .

„Zde se Kristus obrací k Bohu jako k Svému Otci, a s naprostou jistotou prohlašuje, že je Syn Boží.“ — *The Desire of Ages*, pp. 535, 536.

b. Jakými slovy Ježíš Lazara vzkřísil? Jan 11:43. Co se stalo okamžitě? Jan 11:44.

Jan 11:43. A to pověděv, zavolal hlasem velikým: Lazaře, pod' ven.

Jan 11:44. I vyšel ten, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěztež jej, a nechte, ať odejde.

„[Kristův] hlas, jasný a pronikavý, probodává ucho mrtvého. Když mluví, Božství probleskuje lidstvím. V Jeho tváři, která je osvěcena slávou Boží, vidí lidé jistotu Jeho moci. Všechny oči jsou upřeny na vchod do jeskyně. Všechny uši jsou napnuty, aby zachytily sebemenší zvuk. S intenzivním a bolestným zájmem všichni čekají na zkoušku Kristova Božství, na důkaz, který má podepřít jeho tvrzení, že je Synem Božím, nebo uhasit naději navždy.

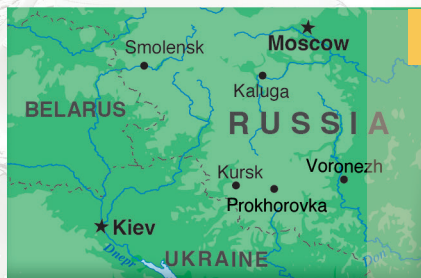
„V tiché hrobce nastal pohyb, a ten, který byl mrtvý, stojí u dveří hrobky, . . . Lidství má pracovat pro lidství. Lazar je osvobozen a stojí před zástupem ne jako osoba vyhublá nemocí a se slabými, třesoucími se údý, ale jako muž v rozkvětu života a v síle ušlechtilého mužství. Jeho oči září inteligencí a láskou ke svému Spasiteli. V uctívání se vrhá k nohám Ježíšovým.“ — *The Desire of Ages*, p. 536.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 27. 6.

- 1. Popište, jakou důvěru měly Lazarovy sestry v Ježíše.**
- 2. Co Ježíš zaslíbil Martě, Marii a všem věřícím?**
- 3. Proč Ježíš plakal?**
- 4. Jak lidství spolupracovalo s Božstvím v tomto zázraku?**
- 5. Popište jednání Lazara na Ježíšovo volání.**

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Sobota 5. dubna

Rekonstrukce církevní budovy v Prochorovce, Rusko

Podílejme se na rostoucím díle v největší zemi
na světě! (viz str. 6)

Sobota 3. května

Světové misie

Je tu ještě tolik nových míst, kam se musíme
vydat, a tak podpořme dokončení tohoto
Božského úkolu (viz str. 27)

Sobota 7. června

Dvě modlitebny v Tamilnádu, Indie

Jižní Indie nutně potřebuje evangelium; nyní je naše
šance pomoci něco změnit (viz str. 54)